

Arthur Scott Bailey

Câu chuyện về

CÔ MÈO KITTY

CÂU CHUYỆN VỀ CÔ MÈO KITTY

Bởi ARTHUR SCOTT BAILEY

Người dịch: Hà Chi
Giám sát: Quỳnh Như
Soát lỗi: Quỳnh Như
Biên tập: Thu Anh (Cốm)
Thiết kế bìa: Anh Thư

Sách điện tử của dự án Gutenberg về Câu Chuyện Về Cô Mèo Kitty của tác giả Arthur Scott Bailey. [Ebook #21078]

Sách điện tử này dành cho bất kỳ ai sử dụng ở bất kỳ đâu miễn phí và hầu như không có bất kỳ hạn chế nào. Bạn có thể sao chép, cho đi hoặc sử dụng lại theo các điều khoản của Giấy phép Dự án Gutenberg đi kèm với sách điện tử này hoặc trực tuyến tại www.gutenberg.org

---

Cô Mèo Kitty đuổi theo lão chó Spot già nua.

---

* Mục lục *

- [Chương I. Một kẻ tội tề](#)
  - [Chương II. Kế hoạch của chó Spot](#)
  - [Chương III. Đuổi theo Cô Mèo Kitty](#)
  - [Chương IV. Một cái mũi nhạy cảm](#)
  - [Chương V. Chấm và Đốm](#)
  - [Chương VI. Vỏ hạt dẻ gai](#)
  - [Chương VII. Hai trên một cây](#)
  - [Chương VIII. Cứu mạng](#)
  - [Chương IX. Miếng kem bị lấy mất](#)
  - [Chương X. Một khuôn mặt đầy kem](#)
  - [Chương XI. Nhà họ Chim Hồng tước](#)
  - [Chương XII. Tin tức từ Jolly Robin](#)
  - [Chương XIII. Vị khách không mời](#)
  - [Chương XIV. Tiếng kêu inh ỏi](#)
  - [Chương XV. Bẫy chuột](#)
  - [Chương XVI. Bữa ăn đêm](#)
  - [Chương XVII. Kẻ nghe lén](#)
  - [Chương XVIII. Bắt cóc](#)
  - [Chương XIX. Những khu phố kì lạ](#)
  - [Chương XX. Cuộc hành trình dài](#)
  - [Chương XXI. Trong kho lương thực](#)
  - [Chương XXII. Thùng bột](#)
  - [Chương XXIII. Một bí mật](#)
  - [Chương XXIV. Nằm trong một giỏ](#)
-

Chương I. Một kẻ tội tộ

Lũ chuột nhất và bầy chuột cống nghĩ rằng Cô Mèo Kitty là một kẻ tội tộ. Bởi cô cực kỳ thích săn lùng chúng. Tuy nhiên, theo một góc độ nào đó, chúng đồng tình rằng có cô quanh trang trại cũng không tộ lắm. Khi cô rửa mặt trên thềm cửa cũng là lúc lũ chuột nhận ra - theo như lời chúng - rằng trời sắp mưa. Và rồi Bà Chuột Cống không bao giờ để chồng mình rời khỏi nhà mà không mang ô nữa.

Như thường lệ, Cô Mèo Kitty trông không hề ghê sợ. Gần như lúc nào cô cũng xuất hiện một cách bình thản, tự lo chuyện của mình trong yên lặng và không rùm beng về bất cứ việc gì. Tất nhiên khi lão chó Spot già nua đuổi theo và dồn cô vào thế bí, cô lại trở nên hoàn toàn khác. Khi đó cô giãn cong cái lưng, dựng cái đuôi kéo dài ra gấp hai lần bình thường, và bạt mạnh vào Spot. Từ đó lão học được một điều là tuyệt đối đừng để bản thân va phải móng vuốt sắc nhọn của cô, nhất là khi cô hành xử như vậy. Spot già nua có một chiếc mũi mềm yếu, nhạy cảm. Và không ai biết điều này rõ hơn Cô Mèo Kitty.

Khi ở trong căn nhà được xây tại trang trại, bản thân cô lại rất lịch sự - khi không bị ai quan sát. Cô không bao giờ kêu ca khi bữa ăn được mang ra muộn, bởi đôi khi Johnnie Green hay quên việc đó. Thật vậy, cô có thể nhắc nhở Bà Green nhẹ nhàng khi chưa được cho uống sữa bằng những tiếng kêu meo rầu rĩ của mình. Nhưng cô luôn thận trọng để không tỏ ra thô lỗ. Mặc dù Cô Mèo Kitty thích một nơi ấm áp vào mùa đông, cô không bao giờ chần những người khác khỏi chỗ lò sưởi. Thay vào đấy, cô rón rén di chuyển đến dưới khu nhà bếp, nơi mà không ai màng tới việc ngồi đó. Và ở đó cô sẽ chợp mắt qua giờ - đặc biệt là sau khi thưởng thức xong một bữa ăn thịnh soạn.

Song, vào những đêm hè, khi say mê thú vui săn đuổi bên ngoài, Cô Mèo Kitty không có chút gì về buồn ngủ. Cô lang thang trên những cánh đồng, hoặc len lỏi qua các ngọn cây với những bước đi lút lút với chiếc đuôi hoạt động như hổ. Những sinh vật nhỏ hơn Cô Mèo Kitty không bao giờ muốn gặp cô vào lúc này. Bởi chúng biết cô sẽ vồ lấy chúng nếu có cơ hội. Vì vậy, chúng phải cẩn trọng

tránh xa cô ấy. Và nếu có lỡ bắt gặp Cô Mèo Kitty khi cô ấy đi sẵn, chúng luôn báo cho nhau theo cách riêng, cảnh báo bạn bè của mình rằng hãy cẩn thận với Cô Mèo Kitty - con quái vật vô cùng nguy hiểm từ phía xa.

Johnnie Green yêu quý Cô Mèo Kitty. Thường thường cô hay đi về phía cậu, cạo vào người rồi kêu rừ rừ, dịu dàng xin cậu vuốt ve lưng mình. Trừ khi nếu cậu kéo đuôi cô, thì vào những lúc như vậy, cô cẩn thận giữ móng vuốt của mình khuất tầm nhìn và đấm mình dưới sự vuốt ve của Johnnie.

Nếu như cậu có kích thích như cô và ngược lại, Cô Mèo Kitty có thể đã không vô hại như vậy. Cô có thể đã chơi cùng Johnnie, như cái cách mà cô thi thoảng “chơi” với một chú chuột. Nhưng Johnnie Green chưa bao giờ nghĩ về những chuyện như này. Và nếu việc đó xảy ra thì cậu sẽ coi đó là một trò đùa hóm hỉnh. Cậu sẽ bật cười với ý nghĩ khi Cô Mèo Kitty nắm lấy cậu dưới móng vuốt cô.

Chương II. Kế hoạch của chó Spot

Vì một lý do nào đó, lão chó Spot già nua và Cô Mèo Kitty chưa bao giờ là bạn tốt của nhau. Vào thời điểm Cô Mèo Kitty đặt chân đến trang trại ở Thung lũng Vui Vẻ thì Spot đã sống ở đó vài năm.

Từ ngày đầu tiên khi gặp Cô Mèo Kitty ở khu bếp Spot đã không mấy ưa cô. Song, tại thời điểm đó lão tuyên bố rằng lão rất vui được gặp cô ấy. Spot già nua nói rằng lão có thể thấy ngay tức khắc là cả hai sẽ có những trò giải trí tuyệt vời. Lão chắc chắn cái trò đuổi cô sẽ vui lắm!

Khi ở trong căn nhà tại trang trại Spot già rất cẩn thận với cách hành xử của bản thân. Khoảnh khắc Cô Mèo Kitty lần đầu nhìn thấy lão ta, cô đã chạy một mạch dưới gầm bàn, núp xuống và tròng mắt lườm lão. Hẳn đây không phải là điều mà mọi người có thể cho là lời chào thân thiện. Và Spot có lẽ đã sửa cô nếu lão có gan làm vậy.

Vì không dám, lão ta chỉ rên rỉ một chút qua chiếc mũi. Chẳng ai có thể hiểu những gì lão nói qua tiếng kêu sụt sướt đó.

Cô Mèo Kitty không hề thích tiếng rên rỉ của lão. Cô thậm chí còn mở miệng thật to và nói lớn. Cô phát ra một tiếng rít kì lạ, khiến Spot già cảm thấy vô cùng tức cười. Và lão bảo Cô Mèo Kitty, với tông giọng gần như là gầm lên (trừ việc nó không đủ lớn như một tiếng gầm thật sự), rằng “Hãy đợi đến khi tôi bắt được cô ngoài cửa nhé, quý cô! Tôi sẽ vui chơi một chút cùng cô đó.”

Sau đó, vợ của Nông dân Green mở cửa và đuổi lão đi.

“Mày nên cảm thấy hổ thẹn về bản thân” - bà mắng - “khi trêu chọc một con mèo nhỏ tội nghiệp!”

Lão chó Spot già nua cụp chiếc đuôi vào hai chân và rón rén đi qua ngưỡng cửa, mắt để ý tới cây chổi mà bà Green cầm trên tay. Và ngay khi ra ngoài an toàn lão cất lên hai ba tiếng ăng chối tai, nói rằng lão sẽ trông chừng Cô Mèo Kitty khi cô lần đầu tới sân.

Bằng một cách nào đó Cô Mèo Kitty không quá lo lắng. Cô biết đôi điều về lũ chó; và cô không định để Spot già bắt nạt mình. Sau một vài phút làm nguôi cơn giận, cô bước ra từ gầm bàn và uống cạn đĩa sữa mời gọi mà bà Green đã để trên sàn.

Sau khi thưởng thức xong bữa ăn, Cô Mèo Kitty rửa mặt - một nhiệm vụ mà cô luôn thực hiện cẩn thận, vì tự hào với bản thân khi luôn gọn gàng.

Nếu chỉ nhìn thôi thì không ai có thể đoán được những đang diễn ra gì trong đầu cô. "Mình thật muốn rửa cái mặt cho lão chó đó!" Cô Mèo Kitty tự nhủ. "Vậy thì lão sẽ có lý do chính đáng để la hét và rên rỉ."

Sau khi đi vệ sinh xong, Cô Mèo Kitty nhảy lên chiếc ghế đặt gần khung cửa sổ chiếu nắng. Tại đó, cô cuộn mình cho một giấc ngủ ngắn. Đối với cô, sau khi được ăn no mặc ấm, không gì tuyệt vời hơn là được cuộn mình lại rồi ngủ thiếp đi trong mơ màng.

Trong khi đó, lão chó Spot già nua kể cho mọi người trong sân trang trại nghe về cô mèo mới và cuộc vui sắp tới với cô mà lão bày ra.

"Nơi đây sẽ có những hôm náo nhiệt lắm khi cô ta ra khỏi nhà," lão cười khúc khích.

Chương III. Đuổi theo Cô Mèo Kitty

Khi Cô Mèo Kitty choàng tỉnh sau giấc ngủ trưa, cô thức dậy và vươn vai. Đối với cô, đó không thể được coi là một giấc ngủ trưa thực sự nếu ta không đuổi người sau đó. “Không gì bằng một động tác giãn cơ tốt giúp cơ thể ta mềm dẻo,” cô thường nhận xét.

Tất nhiên, để trèo cây, hoặc vồ lấy một con chuột nhắt hay một con chuột cống, Cô Mèo Kitty phải giữ cho mình sức lực dẻo dai. Và vì thỉnh thoảng hay bị đột kích bất ngờ, cô tin rằng mình luôn phải ở trong tâm thế sẵn sàng: đuổi hoặc bị đuổi.

Sau khi làm phẳng bộ lông cho phù hợp, Cô Mèo Kitty đi về phía lối ra và kiên nhẫn kêu meo meo cho tới khi vợ của nông dân Green mở cửa. Rồi cô lên ra khỏi bếp và nhận ra mình đang ở trong khu nhà kho chứa củi. Đây quả là một nơi thú vị, theo cô thấy, với vô số khe hở thích hợp làm nơi ẩn nấp cho lũ chuột. Cô quyết định ngay rằng nhà kho chứa củi sẽ là một nơi tuyệt vời để đi săn trong tiết trời giông bão.

Cảm thấy vô cùng hài lòng với ngôi nhà mới của mình, Cô Mèo Kitty nhảy xuống đất từ tầng đá lớn bằng phẳng được dùng làm bậc thang từ nhà chứa củi. Khi ngồi đó, cô không thể ngừng nghĩ, ông chủ trại Green có một cái sân thật dễ chịu làm sao. Cô để ý xung quanh trại thậm chí còn có thể đủ cây cối làm tổ cho nhiều loài chim.

Và nếu có một điều mà Cô Mèo Kitty thích thú, đó sẽ là được đến thăm những chú chim ngay tại nơi chúng sống.

Nhận thấy có tiếng động nhẹ trên bãi cỏ cách đó không xa, cô bắt đầu rón rén về khu vực phát ra tiếng. Cô Mèo Kitty cho rằng việc đó sẽ hiệu quả. Bởi cô thường làm một con chuột đồng ngạc nhiên theo cách ấy.

Tuy nhiên, lần này, chính Cô Mèo Kitty mới là người ngạc nhiên. Cô ấy tập trung vào công chuyện quan trọng đó của mình đến nỗi không hề rời mắt khỏi nhúm cỏ vừa động đậy. Và đó là lý do tại sao cô không nhìn thấy lão chó Spot già nua khi lão chúm mũi vào một góc của trang trại.

Bây giờ, phương pháp săn lùng của Spot tương đối khác so với Cô Mèo Kitty. Bất cứ khi nào chuẩn bị đi săn, lão không bao giờ có thể đứng yên. Vì vậy, ngay khi nhìn thấy Cô Mèo Kitty, lão đã sủa lên một tiếng vui mừng, đồng thời lao về phía cô.

Tất nhiên tiếng kêu của Spot đã cảnh báo cô chạy đi. Khoảnh khắc nghe thấy tiếng sủa đầu tiên của lão, cô quên hết về cuộc săn lùng của chính mình, bởi hiện giờ chính cô là kẻ bị săn đuổi. Cô Mèo Kitty chạy vụt qua sân trang trại, còn Spot đuổi theo cô.

Nếu có đủ thời gian thì Cô Mèo Kitty đã trèo lên cây. Nhưng Spot ở quá gần cô để có thể làm điều đó. Và vì là người mới trong trang trại, cô chưa được biết hết những nơi ẩn náu tốt. Do lão chó Spot đang đứng giữa cô và ngôi nhà, cô đành tiến đến chuồng trại và lao qua cánh cửa mở. Bên trong đó Spot nhanh chóng dồn cô vào góc nhà.

Với cái lưng ưỡn cong và cái đuôi to gần bằng đuôi của Cáo Tommy, Cô Mèo Kitty quay lại và đối mặt với kẻ săn đuổi mình.

Chương IV. Một cái mũi nhạy cảm

“Hoan hô!” Lão chó Spot già nua sủa lớn. Ít nhất, những gì lão nói nghe gần giống như vậy.

Lão dồn Cô Mèo Kitty vào một góc trong chuồng trại. Và không điều gì làm lão thích thú hơn việc trêu ai đó dễ nóng giận như cô.

“Chặc!” Cô Mèo Kitty rít lên.

Giờ thì, điều đó đã đủ cảnh cáo rằng Spot nên giữ khoảng cách an toàn với cô. Nhưng lão là loại người không bao giờ biết đủ để nhận ra giá trị của lời cảnh báo.

“Ồ!” lão cười khúc khích. “Cô không cần nghĩ rằng tôi sợ cô đâu. Nếu cô chạy khỏi tôi một lần, thì sẽ có thêm những lần khác đấy.”

Lão chó Spot già nua không có ý định làm tổn thương Cô Mèo Kitty. Tất cả những gì lão muốn là khiến cô chạy qua sân lần nữa, vậy thì lão sẽ tiếp tục trò rượt đuổi cô. Thế là lão ta nhích lại gần hơn, với ý nghĩ là cô sẽ né qua mình và chạy ra khỏi nhà kho.

Nhưng Cô Mèo Kitty không hề hứng thú với trò chơi đó.

“Hãy giữ khoảng cách, thưa ông!” cô gào lên. Và mặc dù cô đã nói rõ ràng, Spot già nua không có chút bận tâm đến lời của cô. Thay vào đó, lão nhảy bổ về phía cô, chỉ để khiến cô lo lắng hơn.

Trước sự ngạc nhiên của Spot, gần như ngay lúc đó Cô Mèo Kitty cũng lao vào lão. Và khi nhảy lên, cô vung một cước và đánh thẳng vào một bên mũi dài của lão ta.

Đó không phải là một cú chạm nhẹ nhàng với một bàn chân mềm mại có đệm lót êm ái. Cô bung mạnh móng vuốt giữa các ngón chân, rồi thọc sâu vào cái mũi mềm của Spot, đâm mạnh xuống.

Đột nhiên, lão chó Spot già nua nhớ lại thời điểm khi còn là một chú cún con, khi lão chúi mũi vào tổ ong bắp cày. Và rồi, tiếng sủa vui vẻ của lão đột ngột chuyển thành tiếng kêu chói tai vì đau đớn, đồng thời lão trở nên tức giận.

"Cô chẳng biết cách chơi đùa gì cả," lão lớn tiếng với Cô Mèo Kitty. "Để cô biết thế nào là lẽ độ, tôi sẽ nắm lấy gáy và lắc cô ra trò."

Có vẻ như bản thân Cô Mèo Kitty lại có một ý định khác. Ít nhất, cô ấy đã thực hiện một hành động hoàn toàn khác, không hề có vẻ như tự đưa gáy mình cho Spot già nua nắm lấy. Khi Spot với lấy cô, cô giận dữ cào lão ta, từ chân này sang chân khác, trong khi tuôn ra dòng suy nghĩ của mình về lão.

Lão không đợi để nghe hết những điều Cô Mèo Kitty phải nói với mình. Spot già quá bận tâm đến cái mũi của mình để có thể nán lại trong chuồng lâu hơn, rồi lão quay đuôi và vội vã chạy ra sân.

Cô Mèo Kitty đuổi theo lão ta đến tận cửa. Liếc nhanh về phía cô khi rời đi, Spot đã để ý thấy đôi mắt đó trừng lên dữ dội như thế nào. Đó là một cảnh tượng khủng khiếp. Và điều đó khiến lão càng vội vàng hơn.

"Trời đất ơi! Thật là nóng nãy!" lão lẩm bẩm.

Loanh quanh trong sân trại, lão ta liếc nhìn xung quanh với vẻ khó chịu. Lão hy vọng không ai nhìn thấy cảnh Cô Mèo Kitty đuổi mình ra khỏi nhà kho. Lão biết đó sẽ là một vấn đề khó để giải thích với bất kỳ ai. Bởi tất cả những người bạn trong trang trại của lão ta chắc chắn sẽ nghĩ đó là một trò đùa dí dỏm.

May mắn thay, không có ai chứng kiến ngoại trừ Gà Mái Henrietta.

"Chị ta sẽ không để ý điều gì đâu," Spot tự trấn an bản thân. "Chị ta là người ngu ngốc nhất trong trang trại mà."

Không còn gì phải lo lắng ngoại trừ cái mũi bị trầy xước, Spot già nua chui xuống gầm nhà kho chứa củi và chăm sóc vết thương cho đến hết buổi sáng.

Còn Cô Mèo Kitty thì nán lại chuồng khá lâu.

"Lão chó già đó quả là một kẻ vô dụng!" cô nghĩ. "Cái chuồng này đầy chuột! Mình không tin là lão ta đã bắt được con nào trong suốt những năm lão sống ở trang trại này."

Chương V. Chấm và Đốm

Lần đầu gặp Cô Mèo Kitty, Gà Mái Henrietta kêu lên: “Thật đáng tiếc!”

Cô Mèo Kitty không hề có ý định nói chuyện với Henrietta. Như thường lệ, cô không quan tâm và không muốn dính líu đến lũ gà mái. Cô thường nói rằng mình thích trứng và thịt gà; nhưng chưa bao giờ thấy gà mái có điều gì tốt lành.

Khi Gà Mái Henrietta nói với mình như vậy, Cô Mèo Kitty ngừng lại và dăm chiêu nhìn chị ta trong vài giây. Rồi cô hỏi lại với giọng điệu dè dặt: “Có gì đáng tiếc ư?”

Hiện giờ, Gà Mái Henrietta không biết rằng chị vừa bị hắt hủi. Và có chúa mới biết mọi người có thường xuyên hắt hủi chị hay không. Bởi chị ta luôn bình phẩm về ngoại hình người khác. Và lần này chị nói với Cô Mèo Kitty, “Thật đáng tiếc khi vết đốm của cậu lại lớn tới vậy.”

Ngay lập tức, Cô Mèo Kitty nhận ra Gà Mái Henrietta là một kẻ tự phụ. Chị ta đã có thể rời đi và mặc kệ cô mà không cần nói lời nào. Thật vậy, khi Cô Mèo Kitty quay sang một bên để tiếp tục cuộc tản bộ của mình về phía đồng cỏ thì Gà Mái Henrietta lại nói tiếp.

“Cậu không nghĩ là,” Henrietta cần nhấn, “những vết lốm đốm đó chỉ nên rất nhỏ thôi, như tôi đây? Cậu không nghĩ rằng vết của cậu quá to sao?”

“Tôi chẳng muốn nói chuyện gì với chị nữa.” Cô Mèo Kitty nói. “Tôi nhận thấy rõ là chúng ta sẽ không bao giờ bằng lòng với nhau đâu.”

“Ôi, dừng lại một chút nào!” Gà Mái Henrietta cầu xin cô. “Tôi thích chuyện trò cùng mèo lắm,” chị ta cười khúc khích một cách ngớ ngẩn.

Cô Mèo Kitty bực tức. Cô nghĩ rằng Gà Mái Henrietta quả là một người phiền phức.

“Tôi sẽ dừng lại và trò chuyện đôi chút cùng chị,” Cô Mèo Kitty mỉm cười, “bởi tôi cũng không thường gặp gà mái có đốm. Nếu những vết đốm của tôi quá lớn,” cô tiếp tục với tông giọng lạnh nhạt, “nó cũng đồng nghĩa là các vết chấm của chị quá nhỏ.”

“Chấm á!” Henrietta khúc khích. Như những kẻ đầu rỗng khác, chị ta rất nhanh mất bình tĩnh. “Chấm thực sự ư! Cậu nên biết rằng tôi không có bất kỳ vết chấm nào. Tôi là hiện thân cho vẻ đẹp của vết đốm - đó là con người tôi đấy. Và nếu không tin cô có thể hỏi Gà Trống.”

“Có lẽ là tôi nhầm,” Cô Mèo Kitty gầm gừ. “Dù sao thì, tôi sẽ tin lời chị về những vết đốm. Tôi không buồn hỏi gã Gà Trống đâu.”

“Ah!” Gà Mái Henrietta kêu lên. “Cậu sợ hấn ta! Cậu sợ hấn sẽ muốn đấu với mình. Và tôi mong là hấn sẽ làm thế.” chị hét lớn trước mặt Cô Mèo Kitty, “vì rõ ràng cậu chẳng thể là một quý ông lịch thiệp được.”

“Ồi - tôi hi vọng là không!” Cô Mèo Kitty há hốc.

“Tôi đã tưởng cậu là một quý ông,” Gà Mái Henrietta lên giọng. “Khi lần đầu thấy cậu tôi đã tự nhủ, ‘Chắc hẳn đây là một anh chàng kiêu lời và tử tế! Cùng nhau sống quanh trang trại với anh ta sẽ vui lắm đây.’ Nhưng có vẻ như tôi đã nhầm.”

“Đúng thế!” Cô Mèo Kitty la lớn, người thật sự đang vô cùng bàng hoàng trước lời nhận xét kỳ cục của Henrietta. “Tên tôi là Cô Mèo Kitty. Và điều khiến chị nghĩ rằng tôi là một anh chàng thật ngoài sức tưởng tượng.”

“Quý cô ư!” Henrietta kêu lên, “Quý cô! Vậy thì, làm ơn cho tôi biết, tại sao cô lại để bộ ria đó?”

Bất kể cố gắng thế nào, Cô Mèo Kitty chẳng thể đưa ra lý do làm Gà Mái Henrietta bằng lòng. Và Henrietta thì luôn tuyên bố rằng Cô Mèo Kitty là một người kỳ lạ.

Chương VI. Vỏ hạt dẻ gai

Thỉnh thoảng Sóc Frisky lại đến thăm nơi ở của ông Nông dân Green. Mặc dù cậu biết rằng sân vườn tại trang trại là một nơi chứa đầy những hiểm nguy, nhưng sau mỗi cuộc phiêu lưu Frisky luôn chắc chắn sẽ trở về, và đôi lúc cậu như thể lại đang kiếm tìm một chuyến du ngoạn khác.

Vào một ngày trời thu nọ, lấp ló bóng dáng cậu chạy dọc trên bức tường đá, men theo con đường dẫn xuống từ cánh rừng trên đồi đến trước cửa nhà ông Nông dân Green.

Trong lúc đang liệng qua lại một cách lười biếng qua đồng cỏ úa vàng, Ông Quạ già bỗng trông thấy bóng dáng người lữ khách trên bức tường đá trượt vào ngọn cây bên đường. “Tốt nhất đừng đến gần sân trại nhé, chàng trai trẻ!” Ông Quạ già gọi với.

Sóc Frisky dừng lại, ngồi xuống và nhìn về hướng ông Quạ trên một ngọn cây cao hơn.

“Tại sao vậy?” Frisky thắc mắc.

“Cậu chưa nghe gì về tin tức sao?” Ông Quạ hỏi lại. “Cậu không biết là có một con mèo mới ở ngôi nhà trong trang trại ư?”

“Cháu chưa biết về vụ này,” Frisky thừa nhận. “Nhưng cháu không hiểu vì sao mình nên quay lại. Cháu sẽ không làm hại cô ấy đâu.”

Ông Quạ già *cười ha hả*.

“Ta không tin là,” ông trầm lại “cậu đã từng gặp một con mèo đâu.”

“Vâng, đúng là cháu chưa từng,” Sóc Frisky đáp, “nhưng cháu cũng muốn gặp thử. Vậy nên cháu sẽ tiếp tục hành trình của mình. Nhưng đừng lo nhé, ông Quạ?”

Cháu sẽ không làm hại cô ấy đâu.” Và rồi Frisky lại bắt đầu đi dọc trên bức tường đá, với một tốc độ khá gấp gáp để bù lại thời gian vừa qua.

“Cậu ta sẽ không thể nói là mình không cảnh cáo trước,” Ông Quạ kêu lên trong khi nhìn thấy lấp ló nhúm lông xám đang vọt qua.

“Mong là ông Quạ sẽ không lo lắng,” Sóc Frisky tự nhủ. “Nếu cô mèo bị thương thì đó hẳn là lỗi của cô ấy, bởi chắc chắn là mình sẽ không làm hại cô.”

Khi Frisky tới sân vườn cậu rón rén quanh một góc của chuồng trại, với hy vọng tìm được một vài hạt ngô. Nhưng Gà Mái Henrietta đã ở đó trước cậu nên chẳng còn sót lại hạt nào. Cậu chạy qua chạy lại trong sân. Và cuối cùng, khi đang ở gần cửa nhà kho chứa củi, cậu đột nhiên nhồm dậy, giật mũi vài lần, và nói, “Ha! Mình ngửi thấy mùi hạt dẻ gai!”

Hiện giờ, mọi chuyện đang không có gì kỳ lạ. Johnnie Green đang ăn hạt dẻ trước lối vào lều chứa củi. Những vỏ hạt cậu bóc rải rác trên bậc đá lớn. Sóc Frisky bắt đầu đánh hơi. Tại nơi khuất bóng bên trong lều chứa củi, Cô Mèo Kitty tỉnh dậy khỏi giấc ngủ ngắn, trong lúc đang thực hiện giãn cơ, cô dừng lại giữa chừng và nói, “Ha! Mình ngửi thấy mùi sóc!”

Cô Mèo Kitty bật dậy ngay tức khắc. Cô cúi mình trên sàn nhà kho chứa củi và lặng lẽ rón rén về phía cửa. Mặc dù cô không phát ra tiếng nào, nhưng ngay lập tức mũi của Sóc Frisky lại giật giật, cậu lẩm bẩm một mình, “Có một mùi rất lạ từ những vỏ dẻ gai này!”

Sóc Frisky đang ngồi trên mép bậc cửa đá với một mẩu hạt dẻ kẹp chặt giữa chân. Khi nhìn lên và thấy chiếc mũi của ai đó xuất hiện ở lối vào, cậu ngã nhào ra sau. Âm thanh duy nhất mà cậu tạo ra là do vỏ hạt dẻ, một tiếng lách cách nhỏ vang lên khi vỏ rơi về phía tảng đá. Và đôi tai thính của Cô Mèo Kitty đã nhận ra nó.

Chương VII. Hai trên một cây

Khi Cô Mèo Kitty vọt ra khỏi nhà kho chứa củi, Sóc Frisky đã chạy trước cô hai bước. Đó thực sự là bước dẫn trước ngoạn mục hơn cả. Frisky đã luôn là một vận động viên nhảy giỏi. Và khi càng sợ thì cậu nhảy càng xa. Bất kỳ ai biết rõ cậu ấy thì chỉ cần nhìn cách cậu nhảy thôi cũng có thể nhận ra đang có điều gì khiến cậu sợ hãi.

Thoạt tiên cậu nghĩ thấy một mùi hương kì lạ. Sau đó thì nhìn thấy một chiếc mũ lạ lấp ló từ cửa nhà kho chứa củi. Và vì không biết ai sẽ xuất hiện sau đó, Sóc Frisky cảm thấy tốt hơn hết là cần leo cây nhanh chóng. Vậy nên cậu tiến tới một cái cây cách đó không xa.

Mặc dù Cô Mèo Kitty chạy khá nhanh, nhưng Frisky đã tới chỗ gốc cây trước cô. Và cậu còn nửa đường đến các nhánh cây thấp nhất trước khi nhìn rõ kẻ đuổi theo mình.

Đáng tiếc thay, cậu nhận ra sinh vật đó vẫn chưa dừng lại ở gốc cây. Con quái vật đã bắt đầu trèo theo cậu. Frisky chưa bao giờ gặp ai hung dữ như thế này. Một cái nhìn cũng đã đủ để cậu nhận thấy điều đó. Cậu trèo lên ngọn cây càng lúc càng cao và trườn ra xa từ một cành cây đang rủ xuống, nhánh cây đung đưa vì sức nặng khi bị cậu bám vào.

Lúc ấy cậu dừng lại, rồi dõi theo hành động tiếp theo của kẻ lạ. Khi nhìn chăm chăm vào sinh vật đó cậu bỗng nhớ tới những lời dặn của Ông Quạ. “Có một con mèo ở trang trại,” ông lão đã nói.

“Chắc hẳn đây là cô ấy,” Frisky chợt nghĩ. Cậu gọi cô, “Nếu là mèo, xin đừng tới gần hơn thưa cô! Cô có thể sẽ bị thương đó.” Vì cậu cũng nhớ là mình đã nói với ông Quạ sẽ không làm hại đến cô mèo.

“Cô ấy hẳn là mèo,” cậu tự nhủ, “bởi cô ấy đã dừng lại.”

Cô Mèo Kitty không dám theo Sóc Frisky đến ngọn cây cậu vừa đu. Cô thu mình trên cành cây cách cậu không xa - một nơi an toàn hơn cho cô, và vẫy đuôi cùng bộ ria tua tủa chờ xem cậu sẽ làm gì tiếp theo.

“Cậu đừng đưa như vậy thật khiến tôi khó chịu,” cô bảo Frisky. “Vội lại, cậu đang lắc lư cành cây này đấy. Và tôi không thích điều đó.”

“Cô ấy quả là một sinh vật hay nhặng xị - cái cô mèo này!” Frisky thảm nhủ. “Minh đã hứa với ông Quạ sẽ không làm hại cô ấy; nhưng chưa từng thề rằng mình sẽ không trêu cô.” Rồi cậu lắc lên lắc xuống thật mạnh.

“Dừng lại đi!” Cô Mèo Kitty gào lên. “Việc này quá liều lĩnh, như thể cậu đang lắc lư một con thuyền vậy.”

“Tôi nghĩ đây là trò giải trí hay nhất thế giới,” Frisky khúc khích.

“Tôi biết một trò chơi thú vị hơn đấy,” Cô Mèo Kitty găm gừ.

“Là gì thế?” cậu hỏi cô.

“Nếu tôi bắt được cậu tôi sẽ cho cậu biết nhanh thôi,” cô nói dứt khoát với cậu.

Vì lý do nào đấy, có một điều gì đó ở câu nói của cô khiến Sóc Frisky giật mình - một thứ nào đó khiến cậu phải rùng mình. Và khi đang run rẩy cậu đã mất thăng bằng. Cậu rơi xuống và trượt từ nhánh cây này sang nhánh khác.

Và dưới đó Cô Mèo Kitty lần theo cậu.

Chương VIII. Cứu mạng

Sóc Frisky leo trèo trên cây thông thạo hơn so với Cô Mèo Kitty. Trong khi Frisky cuối cùng cũng bám được vào một cành cây và tự đứng thẳng dậy, thì Cô Mèo Kitty lại trượt chân và rơi hoàn toàn khỏi thân cây.

“Ôi! Cô ấy sẽ bị thương mất!” Frisky la lên khi thấy cô quay lại và vịn người trên không trung. Nhưng trước sự ngạc nhiên của cậu, cô ấy đã hạ được cả bốn chân xuống đất mà không hề hấn gì. “Cô xoay chuyển tốt lắm,” cậu gọi cô lại với vẻ hào phóng.

Nhưng cô không trả lời. Thú thật, cô cảm thấy bản thân khá ngu ngốc vì đã rơi từ trên cây. Cô quay trở lại nhà kho chứa củi và hiên ngang đi qua ngưỡng cửa mà không nói một lời.

Sau cuộc phiêu lưu đó, Sóc Frisky quyết định trở về nhà. Vậy là, cậu vội vã leo lên thân cây và chạy đến bức tường đá, rồi trượt dọc xuống từ đỉnh tường.

Ông Quạ già dõi theo và quan sát cậu ta. Cũng như lần trước, ông ghé sát vào bức tường để trò chuyện.

"Tôi không nghĩ mình sẽ gặp lại cậu," Ông Quạ nhận xét. "Hẳn là cậu chưa gặp con mèo."

"Không!" Frisky nói. "Cháu đã gặp rồi đó. Cô ấy vừa theo cháu lên một cái cây. Và thật ngạc nhiên là cô không bị thương, mặc dù cháu đã cản trở. Cô ấy bị ngã, nhưng rồi tiếp đất rất đẹp."

Ông Quạ già suy xét gật đầu.

"Cô ấy luôn tiếp đất bằng chân," ông quan sát. "Và cậu không cần phải lo lắng về cô ấy đâu," ông nói thêm. "Cậu biết đấy, người ta nói rằng cô có cứu mạng."

"Cứu mạng!" Sóc Frisky kêu lên. "Ý ông là sao, Ông Quạ?"

Hiện tại, Ông Quạ nắm được rất nhiều thông tin, bởi ông đã sống trong nhiều năm. Và ông ta giả vờ hiểu biết nhiều hơn thế, vì ông thích tỏ ra là người có học. Nhưng câu hỏi này thực sự là một câu đố đối với ông. Đơn giản là ông không thể trả lời nó.

"Cậu sẽ không hiểu đâu, ngay cả khi tôi giải thích," ông nói với Sóc Frisky. Và rồi ông bay đi, để lại Frisky chạy về nhà và tự hỏi ý nghĩa của cú mạng.

Đối với Ông Quạ, ông đột nhiên quyết định sẽ tìm hiểu về chín mạng của Cô Mèo Kitty. Ông sẽ hỏi chính người phụ nữ đó. Vì vậy, ông ta vỗ cánh đến chỗ cây đu lớn trong sân trang trại, tại đó ông cứ kêu mãi, với hy vọng rằng Cô Mèo Kitty sẽ xuất hiện để xem vì sao lại có những tiếng ồn đó.

Và chắc chắn rồi! Cô ấy nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa nhà kho chứa củi và ngược nhìn Ông Quạ thắc mắc.

"Tôi đã được nghe kể rất nhiều về cô," Ông Quạ gọi cô bằng giọng điệu mà ông tự coi là ngọt ngào nhất, mặc dù bất kỳ ai khác sẽ nói rằng chúng khá khàn đặc. "Tôi đã biết cô luôn tiếp đất được bằng đôi chân ấy - và tôi có thể hiểu điều đó. Nhưng việc được lan truyền về việc cô có *chín mạng sống* là sao vậy?"

Cô Mèo Kitty chỉ nhìn ông chăm chăm.

"Có lẽ hiện cô đang không có tâm trạng trò chuyện," Ông Quạ nói. "Nếu mới bị ngã, có thể cô vẫn còn hơi run, ngay cả khi đã tiếp đất bằng chân. Có lẽ cô muốn tôi quay lại sau nhĩ."

Cô Mèo Kitty đột nhiên lên tiếng.

"Ra là ông đã nói chuyện phiếm với cậu sóc trẻ đó!" cô ngắt lời. "Tôi cho ông biết là tôi không hề run sợ chút nào. Nhưng tôi sẽ tặng ông một cú thúc nếu bắt được ông!"

Ông Quạ vô cùng ngạc nhiên. Ông chắc chắn rằng mình đã rất lịch sự. Tuy nhiên, Cô Mèo Kitty đang hành xử thô lỗ nhất có thể!

Ông tự mua vui bằng cách chế giễu cô cho đến khi cô quay lưng lại với ông và đi vào trong nhà kho chứa củi. Và ông phải ra về mà không biết gì về cứu mạng của Cô Mèo Kitty. Việc đó luôn là một bí ẩn khó hiểu. Mọi người đều nói rằng đó nhất định là con số chín. Nhưng ngoài ra, không ai có thể giải thích về nó.

Chương IX. Miếng kem bị lấy mất

“Tôi nói này!” Vợ của ông nông dân Green khóc nức vào một ngày nọ. “Ai đó đã lấy trộm lát kem ở kho thực phẩm.”

Kho thực phẩm là một căn phòng rộng lớn ở một góc lợp bóng râm của căn nhà, nơi hàng loạt chảo sữa được đặt trên một chiếc bàn dài. Khi lớp kem trên sữa đã đủ đặc, Bà Green tách kem ra và cho vào lon. Tại phía cuối kho thực phẩm có một cửa bẫy trên sàn. Khi cái bẫy được dựng lên là có thể nhìn thẳng xuống một cái giếng. Và ở tầng sâu thoáng mát đó, Bà Green thả những hộp kem của mình bằng một sợi dây thừng được buộc vào một cái cán dưới sàn nhà, để phần trên của lon không bị ngập nước.

Bà Green làm bơ từ lớp kem đó. Vậy nên chẳng lấy làm lạ khi bà lại tức giận khi phát hiện ra ai đó đã động vào một trong những chiếc chảo sữa đó.

“Không thể do con mèo được,” Vợ ông nông dân Green nói. “Cửa nhà kho thực phẩm lúc nào cũng được đóng kín.”

Cô Mèo Kitty đã ở ngay tại nhà bếp khi Bà Green đang nói chuyện với chồng. Và dễ nhận thấy rằng Cô Mèo Kitty cũng đồng ý với bà chủ của mình. Cô tiến gần Bà Green và kêu rừ rừ, đơn giản nói rằng cô là một con mèo lành tính, trung thực và rằng cô xứng đáng được cưng nựng. Ít nhất, đó là những gì mà Bà Green có thể hiểu.

Sau việc ấy, Bà Green thường phát hiện ra dấu vết của tên trộm trong nhà kho thực phẩm. Những vệt kem được thấy trên thành chảo sữa, khi thì rơi xuống bàn, thỉnh thoảng lại xuất hiện trên sàn nhà! Những dấu hiệu như vậy hẳn phải mang ý nghĩa gì đó. Nhưng vợ của Nông dân Green vẫn chưa thể giải quyết được điều gì.

Một điều kì lạ nữa cũng xảy ra. Cô Mèo Kitty bắt đầu chán dùng sữa. Cô để đĩa sữa còn nguyên trên sàn bếp.

Đôi khi Bà Green dựng Cô Mèo Kitty dậy và nhìn gần vào mặt cô. Trong những lúc như vậy, Cô Mèo Kitty kêu rừ rừ một cách thoải mái. Cô không có vẻ gì là khó chịu.

Một tối nọ, phía sau màn đêm, Johnnie Green tới kho thực phẩm để lấy một chiếc thùng. Khoảnh khắc cậu mở cánh cửa ra bỗng vang lên một tiếng lạch cạch đồ vỡ trong phòng.

Johnnie giật lùi lại.

"Có ai đó trong nhà kho thực phẩm!" cậu hét.

Nhưng khi cha cậu chiếu đèn thì họ chẳng thấy ai. Chỉ duy có một cái gáo thiếc nằm trên sàn.

Nông dân Green nói: "Khi con mở cửa, chắc hẳn cái gáo đã rơi từ mép bàn."

"Meo!" một tiếng kêu thốt lên đằng sau họ. Cô Mèo Kitty đứng đó, nói rằng mọi chuyện *hẳn* đã xảy ra theo đúng như những gì Nông dân Green đã nói.

"Cô mèo này không thể ở trong đây, phải không?" Nông dân Green bối rối. "Đi nào, Kitty!" Ông bế Cô Mèo Kitty lên và giữ cô tại nơi ánh sáng chiếu toàn mặt. "Sạch như chùi!" Nông dân Green nói. "Cha đoán cô ấy chỉ theo chúng ta vào." Ông đặt lại cô xuống. Và một lần nữa, với một tiếng *meo* ai oán, cô hoàn toàn đồng ý với ông.

Chương X. Một khuôn mặt đầy kem

Vợ của Nông dân Green đã vớt hết hộp sữa này qua hộp sữa khác vì bà biết ai đó đã lấy trộm lớp kem trên cùng của chúng. Ít nhất, bà dặn Nông dân Green rằng hãy cho lợn uống sữa, vì bà sẽ không làm bơ từ bất kỳ thứ kem nào đã bị động tới bởi 'có trời mới biết là ai hay cái gì'. Lão chó Spot già nua nói rằng đem cho lợn những lớp sữa béo ngậy thì chẳng khác nào vớt chúng đi. Lão nhận xét với Cô Mèo Kitty, nói thêm rằng thật đáng tiếc khi ai đó ăn cắp kem và tuyên bố mình hy vọng sẽ bắt được tên trộm.

Cô Mèo Kitty không phản hồi gì.

"Cô không hy vọng tôi sẽ bắt được kẻ phạm tội sao?" Spot hỏi cô.

"Làm ơn đừng nói chuyện với tôi!" Cô Mèo Kitty sốt ruột kêu lên. "Tôi không thích trò chuyện cùng ông, và ông cũng biết điều đó."

"Được lắm!" Spot nói. "Nhưng đến khi bắt được hắn, tôi sẽ cho cô biết."

"Cô ta đang ghen tỵ đây mà," Spot nghĩ. "Cô ta biết mình là một chú chó canh gác tốt. Và cô ấy không thể chịu được viễn cảnh mình bắt một tên trộm."

Thông thường, rất khó để biết cảm xúc của Cô Mèo Kitty về bất cứ điều gì. Cô là một người giỏi giữ ý kiến cho riêng mình. Có vẻ như cô muốn được để yên một mình ngoại trừ khi ở cùng gia đình Nông dân Green.

Sau khi đã khoe về việc bắt tên trộm kem, lão chó Spot già nua bắt đầu quan sát nhà kho thực phẩm rất cẩn thận. Nhưng cho dù tìm kiếm kỹ đến đâu, lão cũng không thể tìm thấy một kẽ hở nào đủ lớn để một con chuột chui qua.

Một ngày nọ, lão tình cờ bắt gặp một bóng hình ai đó đang di chuyển dưới mái nhà kho bên cạnh nhà chứa thực phẩm. Trước sự ngạc nhiên của mình, lão nhìn thấy Cô Mèo Kitty lên qua một lỗ ống lò cũ xuyên qua ống khói lớn dẫn xuống

nhà kho thực phẩm, nơi có một lò sưởi cổ đã không được sử dụng trong nhiều năm. Cô Mèo Kitty rón rén đi dọc theo một thanh xà và giấu mình trong đống đồ lặt vặt mà ai đó đã chất cao dưới mái nhà rồi bỏ đó để đóng bụi và mạng nhện.

"À ha!" Spot lẩm bẩm. "Việc này thú vị đây."

Một lát sau, khi Cô Mèo Kitty đến thăm nhà bếp thì chẳng còn một vết bẩn nào được nhìn thấy trên bộ lông của cô. Còn gương mặt cô thì không tí vết. Không ai có thể đoán được là cô vừa chui qua từ ống khói cũ.

Lão chó Spot già nua không nói gì với cô ấy lúc đó. Nhưng lão cười thầm một mình. Lão ta đã có một kế hoạch mà bản thân vô cùng hài lòng.

Tất cả điều này xảy ra trong một buổi sáng. Vào chiều muộn hôm đó, trong lúc Cô Mèo Kitty biến mất, khi vợ của Nông dân Green mở cánh cửa nhà kho thực phẩm để lấy một bình kem cho bữa khuya, Spot bắt đầu sữa đột ngột trong nhà kho. Lão ta trèo lên một chiếc thang dựa vào tường và đứng trên bậc cao nhất trong khi điên cuồng cào loạn trong không trung, như thể lão đang cố gắng bay.

Tiếng ồn đã đưa Bà Green vội vã ra khỏi nhà kho. Và bà vừa kịp nhìn thấy Cô Mèo Kitty ló đầu ra khỏi lỗ tủ bếp cũ, với một cái mặt đầy kem quanh miệng.

Chà, cuối cùng thì con mèo đã ra khỏi chiếc túi. (Cuối cùng thì bí mật về kẻ trộm kem đã được tiết lộ*). Hoặc có lẽ chính xác hơn thì nên nói rằng Cô Mèo Kitty đã ra khỏi nhà kho. Dù sao đi nữa, mọi chuyện được lý giải rất đơn giản với Bà Green là cô mèo vừa ở trong nhà kho thực phẩm một lúc trước, liếm láp kem đặc vương ra từ chảo sữa. Và cô đã không có thời gian để rửa mặt.

Sau đó, Nông dân Green bịt lỗ ống lò. Và chẳng mấy chốc Cô Mèo Kitty bắt đầu thèm sữa trở lại. Khi bà Green bày đĩa sữa ra Cô Mèo Kitty uống ngốn ngấu - và thậm chí còn liếm sạch chiếc đĩa.

Lão chó Spot già nua nhìn cô cười toe toét.

"Tôi đến thông báo với cô khi bắt được tên trộm kem, như đã hứa," lão chế giễu.

Cô Mèo Kitty lau mặt rất cẩn thận trước khi trả lời.

"Đừng có mà khoe khoang!" cô nói. "Việc ông làm thật khó chịu... Ngoài ra, tôi đã biết trước ông từ lâu rồi - về việc ai đã lấy kem của bà Green."

Chương XI. Nhà họ Chim Hồng tước

Không có chú chim nào ở nông trại là ưa nổi Cô Mèo Kitty. Chỉ có duy nhất một gia đình nhà chim nọ là không cảm thấy ngán cô. Đó là nhà Hồng tước. Và họ có nguyên do hợp lý để giải thích cho việc cảm thấy an toàn khi ở cạnh Cô Mèo Kitty.

Cô Mèo Kitty luôn lấp bắp bất cứ khi nào cô ấy đủ thoải mái để nói chuyện phiếm về Hồng tước Rusty và người vợ nhỏ bận rộn của ông ta, đó là gia đình có ngôi nhà trên cây anh đào bên ngoài cửa sổ nhà Nông dân Green.

"Gia đình Chim Hồng tước không cần quá tự hào về ngôi nhà của mình," Cô Mèo Kitty thi thoảng nói. "Nó chẳng là gì ngoài một cái hộp xi-rô cũ. Và tôi biết một sự thật là bà Chim xanh từng xem nó vào mùa xuân năm ngoái khi bà ấy đang tìm một căn nhà. Bà ta nói rằng mình sẽ không sống ở một nơi như vậy. Tôi đã nghe được khi bà nói chuyện với chồng thế đó."

Hiện giờ, lý do tại sao ông bà Chim Hồng tước thích ngôi nhà của họ và nguyên nhân vì sao Cô Mèo Kitty lại không ưa nó đều giống nhau: Cô Mèo Kitty không thể vào trong đó. Nắp lon xi-rô mà gia đình Hồng tước dùng làm cửa chỉ bằng khoảng một phần tư của tờ đô la. Nó hoàn toàn quá nhỏ đối với Cô Mèo Kitty, mặc dù nó đủ lớn để chứa Hồng tước Rusty và người vợ mũm mĩm của ông ta.

Cô Mèo Kitty đã nói tất cả những gì có thể để thuyết phục gia đình Hồng tước xây tổ cho mình trong một hốc cây, giống như bao loài chim khác.

"Tôi chắc chắn," cô nói với họ, "quý ông bà sẽ thích một ngôi nhà khác tốt hơn nhiều so với ngôi nhà này. Chẳng có lý do gì mà hai người lại không trở nên thời thượng như những người khác. Và lại, ông bà sẽ không cần mất công tìm kiếm một nơi để xây dựng đâu. Bởi có hàng tá chỗ ngay trên chính cây anh đào cổ thụ này cho hàng trăm ngôi nhà hạnh phúc nếu có ai muốn xây dựng chúng."

"Chúng tôi thích ngôi nhà của mình," Hồng tước Rusty nói.

"Tôi sẽ không chuyển đi, ngay cả khi chồng muốn," bà Hồng tước tuyên bố.

"Hoặc có lẽ bà sẽ chuyển đi vì ông ta không muốn," Cô Mèo Kitty đề xuất.

Nhưng bà Hồng tước lắc đầu quả quyết nhất có thể.

"Không đâu!" bà nói. "Tôi hài lòng với nhà mình. Và sẽ tốt hơn nhiều nếu như hàng xóm cũng xây nhà như chúng tôi, bên trong loại hộp vừa vặn thế này."

"Ông bà sẽ không bao giờ biết mình đang bỏ lỡ điều gì đâu," Cô Mèo Kitty nhận xét, "nếu như hai người không thử xây một cái tổ lộ thiên vào lúc nào đó. Mới hôm qua tôi đã đến thăm gia đình Jolly Robin trong vườn cây ăn quả. Và lũ trẻ của họ thực sự rất đáng yêu. Nhưng ông bà lại giấu con cái mình trong cái lon xi-rô cũ kỹ đó, nơi không ai có thể nhìn thấy chúng. Thật tiếc khi mọi người không có cơ hội chiêm ngưỡng những chú chim non xinh xắn như vậy."

Cô Mèo Kitty ngồi dưới gốc cây anh đào. Cô nhìn lên và mỉm cười với điệu bộ dễ chịu nhất có thể với ông bà Chim Hồng tước.

Hồng tước Rusty mang về trầm tư.

"Cũng có ý hay trong lời cô ấy đó chứ," ông thì thầm với vợ. "Thật tệ khi ta không để những người hàng xóm chiêm ngưỡng bầy chim non đẹp nhất ở Thung lũng Vui Vẻ."

"Ông biết đấy, người ta nói một con mèo có thể trông thấy một vị vua mà," Cô Mèo Kitty giễu cợt. "Chà, hai tuần trước, tôi đã đến khu rừng thông và có nhìn thấy một chú chim Ruby Crowned của gia đình Kinglet(*). Vì vậy, công bằng là tôi không nên bị từ chối được ngắm nhìn những chú chim Hồng tước nhỏ nhắn của hai người."

(*) chơi chữ King (Vua) trong Kinglet. Chúc Hồng tước nhỏ hơn chức Vua.

Chương XII. Tin tức từ Jolly Robin

Theo một góc nhìn nào đó, Cô Mèo là một sinh vật kiên nhẫn. Cô ấy có thể tham gia chơi trò chờ đợi. Bởi cô đã dành hàng giờ để xem các hang chuột mà không hề bồn chồn.

Sau cuộc nói chuyện của cô với Hồng tước Rusty và vợ ông ta, khi cô thúc giục họ từ bỏ ngôi nhà hình hộp của mình và xây cho mình một chiếc tổ rộng mở như hầu hết các loài chim khác, Cô Mèo Kitty đã rời đi.

"Mình sẽ để họ thám dấn lời thuyết phục của mình," Cô Mèo Kitty lẩm bẩm một mình. "Tất nhiên sau đó họ sẽ muốn bàn bạc riêng tư."

Không phải lúc nào cô cũng tỏ ra dễ chịu với các loài chim. Thật vậy, cô dễ chịu đến nỗi Hồng tước Rusty bắt đầu nghĩ rằng Cô Mèo Kitty là một người tốt bụng hơn nhiều so với những gì ông vẫn tưởng.

"Cô Mèo Kitty thật dễ mến," Hồng tước Rusty nhận xét với vợ. "Bà có để ý thấy cô ấy nói về con cái của chúng ta một cách ngọt ngào như thế nào không?"

"Hả!" bà Hồng tước nói. "Cô ta có thể lừa ông, nhưng không lừa được tôi đâu. Cô ta quả là một con vật dẻo miệng."

"Tôi không hiểu sao bà có thể nói điều đó về Cô Mèo Kitty," Rusty trả lời. "Cô ấy không ăn bột khô."

"Tôi tin rằng ông sẽ nói tiếp là cô ta không ăn thịt chim!" vợ ông kêu lên.

"Tôi e là bà đã nghe những tin đồn nhảm," Rusty đánh bạo. "Nếu Cô Mèo Kitty trở lại, tôi hy vọng bà sẽ thân thiện hơn với cô ấy."

Ông có lẽ đã cắn lưỡi một lúc sau khi nói điều đó, bởi vì bà Hồng tước bắt đầu la mắng ông ta. Và ông đã bay đi ngay khi nghĩ ra một cái cớ hợp lý.

Ông bay tới vườn cây ăn quả, rồi đi loanh quanh một lúc. Và cuối cùng ông gặp Jolly Robin, người có đang có vẻ vô cùng buồn bã.

"Có chuyện gì vậy?" Hồng tước Rusty hỏi. "Trông cậu buồn bã quá."

"Phải," Jolly Robin thừa nhận. "Chúng tôi đã có người đến thăm ngày hôm qua."

"Chà, chà!" Hồng tước Rusty nói. "Điều đó không có gì phải ủ rũ cả."

"Ông sẽ nghĩ vậy đấy nếu ông là tôi. Đó là Cô Mèo Kitty. Và khi rời đi, cô ta đã mang theo một đứa trẻ của chúng tôi."

"Có lẽ cô ấy chỉ mang một lúc thôi," Hồng tước Rusty gợi ý. "Có thể hôm nay cô ấy sẽ trả nó lại."

"Không!" Jolly Robin bảo ông. "Nếu quay lại, chỉ có thể là cô ta sẽ mang theo một đứa nữa."

Đột nhiên Hồng tước Rusty nhớ ra rằng ông đã thúc giục vợ mình phải trở nên thân thiết với Cô Mèo Kitty vào lần tới khi cô đến thăm cây anh đào nơi họ sinh sống.

"Tôi phải nhanh về nhà thôi!" ông thét lớn. "Tôi phải cảnh báo vợ tôi."

"Nhưng con cái của ông vẫn an toàn," Jolly Robin đảm bảo với ông. "Cô Mèo Kitty không thể với tới chúng bên trong hộp thiếc mà ông xây tổ."

"Đúng vậy," Hồng tước Rusty thừa nhận. "Nhưng còn vợ tôi! Cô Mèo Kitty có thể làm hại bà ấy nếu bất ngờ gặp nhau." Vì vậy, ông ta bắt đầu về nhà với tốc độ nhanh nhất có thể.

Chương XIII. Vị khách không mời

Khi gần tới nhà nằm trên cây anh đào, Hồng tước Rusty trông thấy một cảnh tượng hãi hùng. Cô Mèo Kitty đang ở ngay trên nắp hộp xi-rô mà Johnnie Green đã khắc vào cây. Bên trong chiếc hộp đó là tổ của nhà Chim Hồng tước. Trong đó có vài con chim non mới nở ra khỏi vỏ hai ngày trước.

Chẳng làm lạ khi Hồng tước Rusty lại run sợ như thế sau khi nhanh chóng trở về từ vườn cây ăn quả.

“Cô đang làm gì trên mái nhà tôi vậy?” ông run hãi.

Cô Mèo Kitty bình thân nhìn Hồng tước Rusty.

Cô Mèo Kitty nhìn lên bình thân và theo dõi ông nhảy qua từ đỉnh cây trên đầu cô.

“Tôi tới để trò chuyện lần nữa với vợ ông,” cô giải thích.

Rồi một tiếng chớp với giọng nghệt vang lên, “Bà ấy đã ở trong đây khá lâu và tôi chẳng thể thuyết phục bà ra ngoài.”

Khi nghe được tiếng kêu, Hồng tước Rusty cảm thấy ổn hơn chút. Đó là giọng của vợ ông và nó có nghĩa là bà vẫn ổn. Thật vậy, Rusty biết bà đang bị giam ngay trong chính ngôi nhà mình; bởi rõ ràng là bà không dám ra ngoài vì Cô Mèo Kitty

đang ở trên mái, trong tâm thế sẵn sàng bắt lấy bà Hồng tước ngay khi bà ra khỏi cửa.

"Vợ ông bền lên quá," Cô Mèo Kitty nhận xét với Hồng tước Rusty bằng một nụ cười gian xảo.

"Tôi đã hy vọng được làm quen với bà ấy nhiều hơn. Đó là lý do tại sao tôi leo lên và ngồi trên mái nhà của ông. Khi người ta ngại ngùng và không mời tôi vào nhà, tôi tin rằng tốt nhất hãy để mình thoải mái ở bên ngoài, trong khi chờ họ xuất hiện."

Trước cửa nhà bà Hồng tước gọi chồng, "Đừng để bị cô ta đánh lừa bằng những lời hoa mỹ đó! Hãy nhớ những gì tôi đã nói với ông! Cô ta ăn nói ngọt xớt lắm... Nếu ông thấy cô ta cố thò tay qua cửa, ông sẽ biết cô ấy nguy hiểm như thế nào."

"Ấy!" Cô Mèo Kitty nói với một tiếng thở dài. "Mọi người dường như không bao giờ hiểu cách của tôi. Tôi chỉ cố bắt tay thôi!"

"Với những móng vuốt đó của cô!" giọng ghen ghen của vợ Hồng tước Rusty kêu lên. "Ugh! Cô ta quả là một sinh vật độc ác."

"Biển đi!" Hồng tước Rusty mắng. "Ra khỏi mái nhà của tôi! Ra khỏi cây anh đào của bọn tôi!"

Lúc này, những người hàng xóm đầy lông vũ của gia đình Chim Hồng tước đã bay tới từ mọi hướng. Họ không ngần ngại gọi tên Cô Mèo Kitty. Và một số thậm chí còn lao tới gần cô, như thể chúng định móc mắt cô ra.

Cô Mèo Kitty bắt đầu có vẻ lo lắng.

"Ôi trời! Tất cả bọn chúng sống ở đâu vậy?" cô tự hỏi. "Mình không hề biết quanh đây lại có nhiều chim đến thế. Hóa ra nơi đây có mỗi sẵn tốt hơn mình tưởng."

Dù cố gắng hết sức, những chú chim vẫn không thể nhích Cô Mèo Kitty từ nóc nhà của Rusty. Ông ta đang điên tiết, ôi ông bạn tội nghiệp!

"Tôi thật không biết phải làm gì," ông rên rỉ. "Vợ tôi sẽ chết đói trong đó mất - và cả lũ trẻ nữa."

Ngay sau đó ngài Chippy bé nhỏ vội đến chỗ anh.

"Đừng lo lắng!" Ngài Chippy kêu. "Ngài ấy đang đến! Bây giờ ngài đang trên đường; và nếu ai có thể giúp ông thoát khỏi rắc rối này thì đó chính là ngài ấy."

Cô Mèo Kitty vênh tai lên. Cô không tránh được việc phải nghe về những gì Ngài Chippy nói.

"Tôi vẫn sẽ ở ngay tại đây," cô tuyên bố. "Không một ai có thể làm tôi di chuyển."

Vừa nói xong thì một âm thanh bất ngờ vang lên khiến cô giật mình.

Đó là "*Meow!*"

Chương XIV. Tiếng kêu inh ỏi

Nằm trên đỉnh ngôi nhà bằng thiếc của Hồng tước Rusty, Cô Mèo Kitty tận hưởng quãng thời gian vui vẻ, trong khi những chú chim thì đang cố gắng vô ích để xua đuổi cô.

Khi nghe thấy một tiếng kêu meo bất chợt, cô giật mình.

"Là một con mèo!" Cô Mèo Kitty kêu lên. "Không thể ngờ được có một con mèo khác cách đây hàng dặm." Cô nhìn tứ phía, trên mặt đất và trên ngọn cây. Và không thấy có con mèo nào trong tầm mắt.

Trong khi đó lũ chim đều kêu lên, "Đó! Ngài ấy đây rồi. Bây giờ tốt hơn hết là Cô Mèo Kitty nên coi chừng đi."

Một lần nữa, một tiếng mèo kêu chế nhạo kỳ lạ vang lên từ đâu đó. Có một sự giễu cợt nào đó khiến Cô Mèo Kitty nổi giận.

"Hắn đến rồi, phải không?" cô kêu lên với ngài Chippy, người đang trò chuyện với cô ấy từ một khoảng cách tốt và an toàn. "Nếu hắn ta đang kiếm tìm một cuộc chiến, tôi rất vui lòng khi hắn đến đây và chiến đấu."

Dù người lạ đó là ai, dù hắn ta đang ở đâu, hắn hẳn rất biết cách chọc ghẹo Cô Mèo Kitty. Hiện giờ hắn đang hú hét với cô từ bụi cây tử đinh hương ở rìa vườn hoa. Rồi, hắn lại kêu meo với cô từ hàng rào trước trang trại. Và mặc dù Cô Mèo Kitty đã cố gắng bắt lấy bóng hình của hắn ta, cô ấy không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì giống một con mèo.

Những tiếng kêu khó chịu vang từ nơi này sang nơi khác. Cô chắc chắn về điều đó. Nhưng người phát ra tiếng thì lại ẩn mình.

"Thật kỳ quái!" Cô Mèo Kitty tự nhủ. "Chẳng lẽ quanh đây có tiếng mèo kêu, mà không có gì khác sao? Mèo không kêu cũng không có gì lạ. Nhưng có tiếng kêu meo mà không có mèo - đó là chuyện kỳ quái nhất mình từng nghe qua!"

Cuối cùng thì Hồng tước Rusty cũng có vẻ yên tâm. Và vợ anh ta, ở trong nhà của họ, lớn tiếng mắng mỏ Cô Mèo Kitty – hoặc nói to hết mức có thể từ bên trong hộp xi-rô bằng thiếc.

"Tôi đã luôn biết cô là một kẻ hèn nhát," bà nói với Cô Mèo Kitty. "Cô luôn sẵn sàng tấn công những người nhỏ bé như chúng tôi. Nhưng lại không dám chiến đấu với bất kỳ ai có kích thước như mình."

"Làm thế nào tôi có thể chiến đấu với một người mà tôi chẳng thể thấy?" Cô Mèo Kitty hỏi. "Nếu kẻ lạ mặt ồn ào này lộ diện, tôi sẽ sớm cho bà thấy liệu tôi có chiến đấu với hắn hay không. Tôi sẽ dạy cho hắn ta một bài học - nếu tôi có thể tóm được hắn - đừng đến và can thiệp khi tôi đang cất tiếng gọi quanh đây."

"Vô lý!" bà chim hồng tước kêu lên "Cô chẳng làm được bằng nửa lời mình nói. Nếu không phải là kẻ lừa đảo, cô đã đi tìm cái người đang chế giễu mình rồi."

"Meaow-ow-ow!" Một lần nữa tiếng gọi chế giễu đó lại át vào tai Cô Mèo Kitty.

"Đấy!" Bà Hồng tước thốt lên. "Lại nữa rồi. Bị nói như vậy sẽ khiến tôi khá tức giận. Nhưng tôi không cho rằng điều đó sẽ phiền cô. Bởi có lẽ là cô đã quá quen với việc bị người ta chế nhạo."

Đó là chút những gì vượt trên giới hạn mà Cô Mèo Kitty có thể chịu đựng. Cô lồm cồm bò xuống khỏi cây anh đào cổ và chạy băng qua sân đến hàng bụi nho nơi những tiếng gọi cuối cùng vang lên.

Khi cô đến gần, một con chim nhỏ màu đá phiến cất tiếng cười chói tai trong khi bay lên từ bụi cây. Đó là Ngài Chim mèo. Cô Mèo Kitty cảm thấy ngỡ ngàng khi nhìn thấy hắn ta. Cô biết rằng hắn đã thành công trong việc đánh lừa cô bằng những tiếng kêu chế nhạo của mình.

Bầy chim - trong đó có Ngài Chim mèo và bà Hồng tước - tất cả đều tập trung xung quanh Cô Mèo Kitty và kêu ầm ĩ đến nỗi cô phải rón rén trốn đi trong đồng cỏ khô. Cô không bao giờ có thể chịu đựng được nhiều tiếng ồn, trừ khi tự mình tạo ra dưới ánh trăng.

Chương XV. Bẫy chuột

"Tôi không thể hiểu," lão chó Spot già nua nói với Cô Mèo Kitty vào một ngày nọ, "tại sao bà Green lại muốn giữ cô quanh quẩn ở nhà khi bà ấy có thể mua bẫy chuột trong làng?" Spot già nua nhìn Cô Mèo Kitty ranh mãnh. Lão vô cùng thích thú ngắm nhìn bộ ria dựng đứng và cái đuôi xù lông của cô. Và lão có thể khiến cả hai điều đó xảy ra gần như bất cứ lúc nào lão muốn.

Nếu có ai muốn thấy Cô Mèo Kitty hếch mũi lên thì chỉ cần nhắc tới bẫy chuột. Trong tất cả những thứ vô giá trị, cô nghĩ đó là thứ vô dụng nhất.

"Cái thứ ấy không thể bắt được gì ngoài lũ chuột đàn độn," cô nói. "Một con chuột biết điều sẽ không đến gần bẫy trừ khi nó đói. Nếu muốn trải qua chút khó khăn để lấy một miếng pho mát cũ mèm, nó có thể nhảy qua mà không bị mắc bẫy – ngay cả khi phải sử dụng đuôi của mình để làm vậy."

"Nhưng một cái bẫy chuột," Spot phản đối, "không được hoặc rất ít khi được quan tâm. Người ta không cần cho thứ đó ăn trừ khi muốn nó bắt chuột. Và mọi người đều biết rằng bà Green cho cô ăn nhiều lần trong ngày. Với cả, nếu cô càng bắt được ít chuột, bà ấy lại càng lãng phí thức ăn cho cô."

"Vớ vẩn!" Cô Mèo Kitty khịt mũi. "Ông ăn nhiều gấp mười lần tôi. Và tôi cũng chưa bao giờ nghe nói ông bắt được chuột."

"Ah!" Spot nói. "Đừng quên rằng tôi chăn bò, trông nhà và chuồng trại vào ban đêm. Còn trong thời gian rảnh rỗi tôi săn chim chích chòe. Cô không thể mong đợi một người quan trọng như tôi lại phung phí thời gian quý báu của mình để bắt chuột. Bẫy chuột không có ích gì như tôi," Lão chó Spot già nua tiếp tục. "Chẳng có một cái bẫy chuột nào có thể đuổi được một con bò."

"Đó là một lý do tại sao tôi không thích nó," Cô Mèo Kitty nói. "Nó không chỉ bắt chuột kém mà còn vô dụng với tất cả những thứ khác. Bất cứ khi nào bắt

được một con chuột, tôi luôn khiến nó thoải mái nhất có thể. Tôi luôn chơi với nó càng lâu càng tốt khi rảnh rỗi. Nhưng cái bầy thì cứ chỉ sập xuống thôi! Một cái bầy dường như *không muốn* kết bạn với bất kỳ ai."

Lão chó Spot già nua cười thẳng vào mặt Cô Mèo Kitty.

"Cô rất quan tâm đến bạn bè của mình nhỉ, lũ chuột ý!" lão cười khúc khích. "Và họ cũng rất quan tâm đến cô đó! Nếu biết họ gọi cô bằng biệt danh gì, hẳn là cô sẽ tức giận lắm."

"Đó là gì vậy?" Cô Mèo Kitty yêu cầu.

"Tôi không muốn kể ra," Spot nói. "Tôi không muốn làm tổn thương cô." Lão ta biết (tên lừa đảo) rằng lão có thể trêu chọc Cô Mèo Kitty nhiều hơn bằng cách để cô băn khoăn về biệt danh mà lũ chuột đã đặt cho cô.

Dù rất muốn biết nhưng Cô Mèo Kitty lại quá tự cao và kiêu ngạo để hỏi lại lão. Và, cô đột nhiên nhảy dựng lên, lão đảo bước đi.

"Minh sẽ phải tìm một con chuột đâu đó," cô lầm bầm. "Minh nhất định phải tìm một con chuột ở đâu đó và bắt nó nói cho mình biết điều mà lão Spot không chịu thốt ra."

Chương XVI. Bữa ăn đêm

Dưới hầm trang trại, một cặp vợ chồng béo ú được gọi là ông bà Chuột Moses đang chui qua lỗ hổng dưới sàn căn phòng đựng thức ăn rồi leo xuống từ cây cột ở đáy hầm.

"Mọi chuyện đang trong tình thế khó khăn!" Ông Chuột càu nhàu. "Bà Green không bao giờ để lại nhiều hơn một hai mẩu bánh vụn trong tủ đựng thức ăn, nơi mà ai cũng có thể lấy được. Và kể từ khi Ả Lén Lút đến sống ở đây, lương thực ngày càng khan hiếm."

Bà Chuột gật đầu một cách buồn bã.

"Ông nhớ không, Moses," bà nói với chồng, "Cái miếng phô mai ôi thiu ngon lành hồi đó mà bà Green từng cho chúng ta ở trong hầm rượu đây, đã bị mắc vào một đoạn dây điện ngắn như thế nào? Chắc chắn là bà ấy đã hơi bất cẩn – bà để nó ở một cái móc nguy hiểm bị giật ngược lại, vì vậy nếu không cẩn thận, nó đã chộp lấy và mắc vào tai ông luôn rồi. Nhưng ông rất khéo léo tránh được điều đó."

"À! Đó là những ngày tràn ngập niềm vui - hay tôi nên nói là những đêm mới đúng!" Ông Chuột thốt lên với một tiếng thở dài. "Mới chỉ nghĩ đến thứ phô mai mốc meo, cũ kĩ, ôi thiu đó đã làm tôi sầu rồi."

"Có lẽ bây giờ Bà Green đã đưa chúng hết cho Ả Lén Lút khó chịu kia rồi," Bà Chuột nói, trong khi leo lên kệ và ngó xem các nhãn dán trên một số lọ mứt và thạch được xếp thành hàng.

Ông chuột Moses nhìn bà đầy hy vọng. Vì khá bụ bẫm nên ông hơi uể oải. Và chẳng việc gì phải quan tâm đến việc tranh giành lấy một cái kệ không có gì.

"Không cái nào là không có nắp đậy, phải không?" ông hỏi.

"Phải!" vợ ông đáp.

"Không loại nào có chút đường ngọt rỉ ra từ ngoài cạnh phải không?" Ông hỏi bà.

"Đúng vậy!" bà Chuột nói. "Chẳng có một cái nào hết! Tôi cho rằng Ả Lén Lút đã liếm sạch cả rồi."

"Ả Lén Lút khó ưa đó đã phá hỏng mọi thứ của chúng ta," Chuột Moses tuyên bố. Và đối với một quý ông béo, ông ta trông có vẻ ủ rũ một cách kỳ lạ.

"Tôi không biết chúng ta phải làm gì cho bữa đêm nữa," ông ta than vãn. Ông luôn rên rỉ mỗi khi thấy đói.

"Có một mẩu bột khô mà Nông dân Green để lại trong nhà kho đấy," vợ ông nhắc nhở.

"Ặc!" Chuột Moses nhăn mặt. "Chúng ta đã ăn món đó suốt ba đêm vừa qua. Và dù sao thì tôi cũng chưa bao giờ thích bột khô. Tôi ước gì Ả Lén Lút hay rình mò đó phải ăn nó." Đôi mắt rầu rĩ của ông đảo quanh căn hầm cho đến khi chúng dừng lại tại một thứ trong góc tối. "Có gì trong cái hộp đằng kia vậy?" ông hỏi bà Chuột.

"Tôi không biết," bà trả lời.

"Vậy thì - đi xem thôi!" ông cúi kính nói. "Tôi yếu đến mức không đứng vững nổi rồi."

Bà Chuột luôn chiều lòng Moses khi ông đói. Bà biết là ông không bao giờ bực bội sau khi được thưởng thức một bữa ăn ngon lành. Vì vậy, đôi chân của bà lướt nhanh trên sàn hầm rồi biến mất bên trong chiếc hộp.

Không nghe ngóng được gì từ bà Chuột, Chuột Moses nhanh chóng trở nên mất kiên nhẫn hơn bao giờ hết.

"Chà!" ông hát lớn. "Là may mắn gì đây!"

"Là khoai tây đấy!" cái miệng đầy ắp của bà thốt ra nghẹn ngào. "Tôi phải nói là tôi quên mất chưa gọi ông."

Chương XVII. Kể nghe lên

Vì đang quá yếu, Chuột Moses lanh lẹ chạy đến hộp khoai tây. Còn vợ ông đã ở trong đó ăn từ trước.

"Tôi sẽ ăn bữa đêm trước," ông tuyên bố, "trong khi bà hãy ở bên ngoài đáy hầm và trông chừng Ả Lén Lút."

"Tôi cũng đói như ông mà," vợ ông phản đối. "Tôi không muốn đợi đâu. Ông tự biết là còn lâu ông mới ăn xong." Ý bà là ông Moses chắc chắn sẽ hốt đồ ăn quá nhiều.

"Được rồi!" ông nói. "Nhưng đừng trách tôi nếu Ả Lén Lút đến rình rập chúng ta."

Sau đó, Chuột Moses ăn tham vô độ. Mặc dù có đầy món ngon mà ông thích hơn khoai tây sống, nhưng vì quá đói nên vẫn ông vô tư thưởng thức chúng – và thậm chí còn không xin thêm muối. Vợ ông cũng ăn một cách say sưa gần như ông. Ánh trăng nhợt nhạt chiếu qua cửa sổ tầng hầm, thấp sáng sảnh tiệc của họ bằng những tia sáng ma quái. Họ tận hưởng sự ấm thấp mát mẻ của nơi này. Họ thích cái mùi mốc lên của nó. Và Chuột Moses nhận xét - trong cái mồm đầy khoai tây - rằng họ đã không có một bữa tiệc tao nhã như vậy trong nhiều tuần rồi. "Khá là giống khi xưa," ông nói.

Bà Chuột đồng tình. Thật vậy, họ thưởng thức bữa ăn của mình say sưa đến nỗi quên mất mọi thứ. Và nếu Chuột Moses không tình cờ liếc lên và thấy hai con mắt lấp lánh nhìn ông từ trên mép hộp, ông sẽ không có lý do gì để bỏ dở bữa ăn. Lúc này, miệng ông ta đầy khoai tây sống đến nỗi gần như không thể nói được lời nào.

"Ả Lén Lút!" ông thở hổn hển, gần như nghẹn lời. Ông biến mất trong nháy mắt, tất nhiên hy vọng rằng Bà Chuột cũng sẽ nhận ra dấu hiệu và trốn đi, nhưng ông ta không chờ xem liệu bà có trốn thoát an toàn hay không.

Một giây sau, Cô Mèo Kitty lao vào hộp. Cô xòe một chân ra và chộp lấy cái thứ trông giống Bà Chuột. Nhưng chán ghét vô cùng, cô thấy móng vuốt của mình không nắm được thứ gì hay hơn củ khoai tây nhỏ có mầm mọc lên trông không khác gì một cái đầu.

Cô Mèo Kitty buông bỏ phần thưởng của mình với một tiếng kêu meo thất vọng. Cô đã biết điều đó vào thời điểm ông bà Chuột tẩu thoát. Và Cô Mèo Kitty nhanh chóng biết được chúng đã lên đi bằng cách nào. Trên góc hộp, cô tìm thấy một cái lỗ nhỏ. "Đây là đường chúng đã đi qua!" cô kêu lên. "Không hiểu làm sao mà mình lại bỏ sót nó khi lần đầu đến ngửi chiếc hộp này."

Dù lỡ đi bữa ăn lúc nửa đêm, Cô Mèo Kitty cũng không buồn lắm. Cô quá tức giận để nghĩ đến điều đó.

"Cuối cùng," cô kêu lớn, "mình đã phát hiện ra điều mà lão chó Spot không chịu nói cho mình biết. Lũ chuột đang gọi mình là 'Ả Lén Lút' sau lưng!"

Vào buổi sáng, khi Cô Mèo Kitty gặp lão chó Spot già nua trong nhà kho chứa củi, cô vẫn còn cáu kỉnh. "Ông đang làm gì ở đây thế?" cô lớn tiếng.

"Ồ, tôi chỉ đang rình mò xem có thể tìm được gì cho bữa sáng của mình thôi," lão bảo cô với một nụ cười toe toét.

Cô Mèo Kitty nhe răng gầm gừ.

"Đồ lén lút!" cô kêu lên. "Tốt hơn hết là lão nên cẩn thận với những gì lão nói với tôi! Tôi đã nghe được một vài con chuột nói chuyện với nhau đêm qua."

"Ah!" lão Spot nói. "Giờ cô biết rằng người nghe hiếm khi nghe được điều gì tốt về bản thân rồi đó."

Sau đó, lão đột nhiên quyết định rằng lão sẽ tìm nơi khác để ăn sáng.

Vì Cô Mèo Kitty đang cực kỳ bực bội.

Chương XVIII. Bắt cóc

Cả nhà Chuột vô cùng vui mừng. Ông Chuột Moses béo lùn đã nghe ngóng được một tin tức khiến vợ chồng ông và tất cả họ hàng của họ đều hoan hỉ. Ai đó đã bắt cóc “Ả Lén Lút” - cách mà gia đình Chuột luôn gọi Cô Mèo Kitty! Ai đó đã mang cô ta đi!

Tiến sĩ Chuột Đồng đã trông thấy tất cả; và ông kể với Moses chính xác điều đó đã xảy ra như thế nào. Tiến sĩ Chuột Đồng biết rằng một toa xe đã chở Ả Lén Lút lên đường qua đồi. Ông đã chứng kiến nó biến mất bằng chính đôi mắt của mình. Chuột Moses lặp lại tất cả những điều đó nhanh nhất có thể trong trong một hơi. Ông vội vã trở về nhà để báo tin ngay khi nghe được. Tuy nhiên, ông nhận ra rằng không ai quan tâm đến việc Cô Mèo Kitty (hoặc Ả Lén Lút), đi đâu, hay ở đâu; không ai quan tâm ai đã đưa cô ấy đi; không ai quan tâm vào lúc nào. Chỉ cần biết tin cô ta ra đi là đã đủ. Và mọi người reo lên đó là tin tức tốt nhất chưa từng có - thế là đã thoát được gánh nặng này - tức Cô Mèo Kitty.

Phải chi nếu nó được xác thực! Gia đình nhà Chuột hầu như không dám tin điều đó là sự thật. Nhưng sau hai ngày trôi qua, khi chính Chuột Moses thậm chí đã mạo hiểm vào phòng đựng thức ăn, nhà bếp và kho chứa củi mà không gặp Cô Mèo Kitty, gia đình Chuột mới dám khẳng định rằng cô thực sự đã ra đi mãi mãi.

Trong khi đó Cô Mèo Kitty đang trải qua khoảng thời gian bất hạnh nhất. Đúng là cô đã bị bắt cóc. Một người đàn ông lái xe bán rong lên đồi vào một buổi tối nọ đã chú ý đến cô khi cô đang nằm trên đỉnh bức tường đá, quanh ngã rẽ của con đường phía sau ngôi nhà trong trang trại. "Mèo con! Mèo con! Mèo con ơi!" hắn ta gọi, trong lúc dừng ngựa lại. Và khi với tay ra sau ghế, hắn mang ra một ít thức ăn rồi chìa cho cô.

Tình cờ là ngay lúc đó Cô Mèo Kitty lại chỉ nghĩ đến đồ ăn. Cô đã hy vọng có một bữa ăn xuất hiện ngay bất cứ lúc nào từ kẽ hở trên tường. Và khi nó được

nhử ngay trước mắt, cô đã không thể cưỡng lại. Cô leo lên toa xe. Và điều tiếp theo cô nhận ra là người bán rong đã nhét cô vào một cái giỏ và buộc chặt lại. Cô Mèo Kitty đã bị giam cầm.

"Nào, người đẹp của ta!" người bán rong reo lên. "Ta sẽ đưa nhóc về nhà với ta. Chúng ta cần một người bắt chuột. Và ta dám chắc rằng nhóc giỏi trong khoản này. Trừ phi ta nhầm thì nhóc hẳn đang săn sóc chuột trên tường."

Cô Mèo Kitty không phản hồi. Đương nhiên, cô rất hài lòng khi được gọi là người đẹp. Nhưng có những vấn đề khác mà cô không thích chút nào. Kẻ bắt giữ đã quên ném mẩu thịt kia vào giỏ - miếng mồi mà hắn đã dùng để bắt cô. Bên trong nhà tù có vẻ hơi khó thở. Còn Cô Mèo Kitty thì không biết người bán hàng rong đưa cô đi đâu.

Hắn ta với con ngựa của mình và bắt nó lê bước lên đồi. Mỗi lần bánh xe va vào đá, Cô Mèo Kitty lại nghiêng rặng. Dù sao thì cô cũng chưa bao giờ thích đi xe ngựa. Và cái xe này thật không thoải mái chút nào.

"Ồ quê nhà, họ sẽ thắc mắc không biết mình ra sao," cô nghĩ. "Và một điều chắc chắn là: mọi người sẽ nhớ mình lắm!"

Chương XIX. Những khu phố kì lạ

Người bán rong đưa Cô Mèo Kitty vào xe đẩy đã lái một đoạn đường dài suốt đêm. Bên trong chiếc giỏ mà kẻ bắt cóc đã nhét cô, Cô Mèo Kitty vẫn sẵn sàng trong tâm thế cảnh giác. Cô biết rằng mình đã đi qua rất nhiều khúc đoạn ngoằn ngoèo khi họ leo lên những ngọn đồi rồi lao xuống phía bên kia. Cũng có những đoạn đường bằng phẳng khi người bán hàng rong kéo ngựa trong dáng đi thư thả, và chuyển đi ấy nhanh chóng kéo dài khoảng cách giữa họ và ngôi nhà của nông dân Green ở Thung lũng Vui Vẻ lên đến hàng dặm.

"Than ôi!" Cô Mèo Kitty nghĩ. "Quả là một chuyến đi dài, còn mình sẽ phải trở về nhà một lần nữa!" Vì mang ý định quay trở lại trang trại, cô không quan tâm liệu họ có cần một người bắt chuột giỏi tại nhà hay không. Họ cùng lắm chỉ cần một cái bẫy chuột như ở nhà nông dân Green.

"Nếu bà Green phải phụ thuộc vào những cái bẫy để xử lý lũ chuột thì chẳng mấy chốc lương thực trong nhà sẽ bị ngốn hết," Cô Mèo Kitty trầm ngâm. "Ngay từ giây phút gã chuột Moses mập mạp đó biết mình đã biến mất, chắc hẳn gã sẽ tro tráo lắm."

Cuối cùng, chiếc xe ngựa cũng rời khỏi con đường khó đi và dừng lại ở một cái sân trước cửa nhà. Một con chó bên ngoài sủa ăng ẳng. Đồng thời Cô Mèo Kitty cũng nghe thấy những tiếng nói khác.

"Anh mang đến một thứ mà em sẽ thích đây," người bán hàng rong nói khi đưa chiếc giỏ đựng Cô Mèo Kitty cho ai đó. "Nhưng đừng xem bên ngoài vội, không nó chạy mất."

Sau đó, ở trong nhà, một người phụ nữ thả Cô Mèo Kitty ra khỏi lồng giam.

"Con mèo lớn quá!" cô kêu lên. "Anh lấy nó ở đâu vậy?"

"Ồ, anh nhặt được nó trên đường," người bán rong nói. "Nhóc mèo này trông như thể đang muốn đi nhờ," anh cười khúc khích. "Anh nghĩ lúc ấy nhóc đang đi săn dọc trên một bức tường đá cũ."

"Nhóc sẽ có đủ nguồn thức ăn khi săn mồi ở đây thôi," vợ anh nói. "Cái nhà này đầy chuột mà. Em sẽ đặt nhóc trong hầm và để nó tự kiếm bữa tối cho bản thân." Rồi cô quăng Cô Mèo Kitty xuống cầu thang tầng hầm và đóng sầm cửa lại sau lưng.

Chả trách Cô Mèo Kitty lại tức giận.

"Quả là một cách tử tế để đối xử với một vị khách!" cô lấp bắp dưới đó trong bóng tối. "Người phụ nữ đó đã có thể để dành cho mình một ít sữa. Nó đã có thể rất ngon, sau một chuyến đi dài trong cái giỏ ngọt ngào đó." Cô Mèo Kitty không thể ngừng nghĩ về căn nhà tuyệt vời của nông dân Green và về cách mà bà Green đã luôn đối xử tốt như thế nào với cô.

Ngay cả Johnnie Green - mặc dù là một cậu bé - cũng thường xuyên vượt ve hơn là kéo đuôi cô.

Nhưng Cô Mèo Kitty quá đói để có thể ngồi lâu dưới chân cầu thang hầm rợp mà suy nghĩ.

Chẳng mấy chốc, cô nghe thấy tiếng kêu chít chít yếu ớt và tiếng cào loạn xung quanh. Và mặc dù không màng đến việc giúp đỡ người phụ nữ trên lầu bằng bất cứ cách nào, Cô Mèo Kitty đã không lãng phí thời gian để chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn cho mình.

Sau đó, cô nằm xuống trên một chiếc bao tải cũ và thiếp đi.

Rồi ngay trước khi tiếng gà gáy vang lên, cô tìm thấy một tấm kính vỡ trong cửa sổ tầng hầm.

"Thật may mắn!" Cô Mèo Kitty thầm thì. Và cực kì lặng lẽ, cô lén qua khe hở và lẩn đi.

Chương XX. Cuộc hành trình dài

Trong sớm bình minh, Cô Mèo Kitty đã chạy lóc cóc được ít nhất một dặm dọc theo con đường qua nhà người bán hàng rong. Cô muốn đi tới một khoảng an toàn nhất định trước khi gia đình ấy thức dậy và thả con chó đã sửa vào đêm hôm trước, khi mà cô lần đầu bước chân vào căn nhà.

Cô Mèo Kitty nhớ rõ là chiếc xe đã leo lên một ngọn đồi cao trước khi rẽ vào sân nhà của người bán rong. Vì vậy, không chút do dự, cô bắt đầu bước xuống đường. Cô biết rằng ở hướng đó có Thung lũng Vui Vẻ – và ngôi nhà của cô ở trang trại của nông dân Green.

Sau khi đi được dặm đầu tiên của cuộc hành trình, Cô Mèo Kitty dừng lại bên một dòng suối nhỏ và uống ực dòng nước ngọt mát lạnh. Cô rất khát, vì đã không uống nước từ tối hôm trước.

Một khu rừng xinh đẹp trải dài bên kia con suối, thu hút Cô Mèo Kitty đến khám phá. Vào thời gian đó của buổi sáng, nhiều loài chim riu rít giữa những tán cây. Còn những chú sóc chuột nhanh nhẹn nô đùa đi kiếm bữa sáng. Cô Mèo Kitty cũng bắt đầu nghĩ đến bữa sáng của mình.

"Nếu như mình đang ở nhà, chắc hẳn giờ này bà Green đang đặt một đĩa sữa trên bậc thềm nhà kho," cô thì thầm. "Nhưng bây giờ mình phải tìm cách xoay sở cho bản thân thôi."

May mắn thay, Cô Mèo Kitty đã tìm thấy một thứ để ăn, vì đột nhiên một con chuột đồng đã sớm bị phát hiện.

Sau khi ăn sáng, Cô Mèo Kitty nán lại một lúc để trêu chọc lũ chim, chúng la lên âm ỉ, gọi cô là kẻ lang thang và bảo cô hãy ra khỏi khu rừng của chúng.

Tất nhiên sau đó Cô Mèo Kitty phải ở lại nơi ấy một lúc để lũ chim biết rằng chúng không thể dọa cô bỏ chạy. Cô khiến lũ chim sợ đến gần như mất trí bằng

cách đe dọa trèo lên nơi ở của chúng. Nhưng thật ra cô không làm gì hơn ngoài việc mài móng vuốt của mình vào thân cây. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến chúng hoảng loạn.

Cuối cùng, sau khi đã làm phiền lũ chim đủ lâu, Cô Mèo Kitty lại lên đường đến Thung lũng Vui Vẻ một lần nữa. Đôi khi cô đi băng qua những cánh đồng; có lúc cô chạy bộ dọc theo các con đường; thi thoảng lại nhảy lên đỉnh bức tường đá và coi nó như đường cao tốc. Những khi nghe thấy tiếng cọt kẹt lạch cạch của một toa xe, với khung cảnh mặt trời càng lúc càng lên cao, cô luôn chui vào bụi cây và trốn cho đến khi đường vắng trở lại.

Nếu không nhớ nhà, Cô Mèo Kitty đã nghĩ cuộc phiêu lưu của mình là một trò vui. Nhưng không hiểu sao cô không thể đặt ngôi nhà của bà Green ra khỏi tâm trí. Đặc biệt khi nghĩ về nhà bếp, với mùi thơm ngon của những chiếc bánh bầy lớp nướng trong lò, và những chiếc bánh donut được rán trên bếp, mũi Cô Mèo Kitty lại giật giật. Nhớ tới cả chỗ nghỉ ấm áp đặc biệt của riêng cô dưới bếp, nơi mà cô đắm mình trong nhiều giờ! Khi nhớ lại những điều đó, chẳng ngạc nhiên khi mà máy chốc tốc độ đi của cô tăng nhanh.

Có lẽ bản thân Cô Mèo Kitty cũng không thể nói chính xác làm thế nào mà cô biết đường về nhà Nông dân Green. Chắc chắn cô sẽ không nói, nếu biết; vì cô thuộc kiểu người chuyên gia giữ bí mật cho riêng mình. Thậm chí sau đó, cô không bao giờ giải thích với lão chó Spot già nua về nơi cô đã đến trong ba đêm không có ở trang trại.

Nhưng dù sao, Cô Mèo Kitty vẫn tiếp tục lê bước. Vào một buổi chiều khi ra khỏi khu rừng nọ trên đỉnh đồi, cô nhìn thấy một thứ gì đó trông rất quen thuộc lơ mờ ngay trước mắt.

Đó là Núi Xanh. Và cô biết rằng phía bên kia của nó là Thung lũng Vui Vẻ – và nhà của mình ở trang trại của nông dân Green.

Chương XXI. Trong kho lương thực

Theo lẽ thường tình, mọi người đều biết rằng trong lúc cô mèo đi vắng, lũ chuột sẽ giở trò. Vì vậy, điều xảy ra trong thời gian Cô Mèo Kitty vắng mặt ở trang trại thực sự không khác những gì mà người ta có thể ngờ đến. Có những bữa tiệc đêm linh đình ở phòng đựng thức ăn của bà Green. Và trong số đó, không ai tận hưởng khoảng thời gian này vui vẻ hơn ông Chuột Moses. Ông ta luôn là linh hồn của bữa tiệc. Ông pha trò về Ả Lén Lút - cái cách mà ông gọi Cô Mèo Kitty. Và không ai cười nhạo nó nhiều hơn ông ta.

Mỗi đêm trôi qua, Chuột Moses càng ngày càng vui. Một số người bạn của ông thậm chí còn kêu rằng họ ăn được rất ít, bởi ông ta đã khiến miệng họ chỉ thốt lên những tràng cười dữ dội.

Vào đêm thứ tư Cô Mèo Kitty vắng mặt, và tại bữa tiệc thứ tư, ông Chuột để một ít phô mai trên chóp mũi, đồng thời kêu lên: "Thật đáng tiếc là Ả Lén Lút không có ở đây! Tôi thật muốn mời cô ta chút pho mát ngon lành này biết bao!"

Vô cùng ngạc nhiên, không một ai trong số bạn bè của ông ta cười.

"Coi chừng kìa Moses!" Bà Chuột kêu lớn trong khoảnh khắc tiếp theo.

"Đừng lo, bà xã!" ông ta nói. "Tôi sẽ không để mất miếng pho mát tuyệt vời này. Nếu có lỡ đánh rơi thì tôi vẫn tìm lại được thôi. Nhưng tôi sẽ không làm rơi nó đâu. Tôi đã tập cái trò này rất nhiều lần rồi mà... Tiếc quá Ả Lén Lút không ở đây để xem nó."

Cô Mèo Kitty nhìn Chuột Moses giữ thăng bằng miếng pho mai trên mũi.

Thậm chí vẫn không có ai khúc khích - mặc dù bản thân Moses sẽ cười nếu không sợ làm rơi miếng pho mát khỏi mũi mình. Ông thấy sự im lặng này quá đổi kỳ lạ. Và khi rời mắt khỏi miếng pho mát mà bản thân đã chăm chú quan sát từ nãy (dù nó khiến mắt ông bị lệ), ông vội liếc nhanh xung quanh. Tất cả mọi người đã biến mất.

"Hà!" Chuột Moses tự nhủ. "Họ đang chơi khăm mình đây mà. Chắc giờ họ đang lẩn trốn." Và ông ta nhanh chóng mất bình tĩnh. Dù rất thích hành động kỳ

cục và bày trò chọc ghẹo người khác, nhưng Moses không bao giờ thích bị ai đó cười nhạo. Và giờ ông ta khịt mũi vì tức giận.

Ngay sau đó, miếng pho mát rơi khỏi mũi Moses và lăn về phía sau trên sàn phòng đựng thức ăn. Rồi ông quay lại để lấy nó, chỉ để thấy mình đang ở ngay đối diện với Ả Lén Lút; bởi Cô Mèo Kitty đã trở về nhà.

Trước khi Chuột Moses có thể nhảy thoát, cô lấy một chân để chộp ông ta. Và hiện giờ ông đã bị bắt giữ!

"Ái chà chà!" Cô Mèo Kitty kêu lên. "Ông không thấy vui khi gặp tôi sao? Ông chỉ ước tôi có mặt ở đây cơ mà."

Chuột Moses tỏ ra không vui về gì — không một chút nào hết! Ông vùng vẫy hết sức để thoát ra. Nhưng Cô Mèo Kitty cũng không gặp khó khăn gì khi giữ ông, dù chỉ với một chân.

"Giờ tôi đây rồi," cô bảo ông, "ông có muốn đặt mẩu pho mát đó trên mũi một lần nữa và đưa nó cho tôi không?"

Kể từ khi Cô Mèo Kitty bắt được ông ta, Chuột Moses chẳng nói ra điều gì mà cô hiểu được. Ông ta chỉ phát ra một vài tiếng rít sợ hãi. Song, hiện ông vẫn cố gắng thở hỗn hển, "Vâng! Hãy thả tôi ra một chút thôi! Tôi không thể nhặt pho mát trong khi cô đang đè bẹp tôi xuống sàn phòng chứa lương thực như thế này được."

Chương XXII. Thùng bột

Cô Mèo Kitty nhắc chân ra khỏi Chuột Moses, sau khi cắn mạnh vào ông ta để cảnh báo ông đừng cố chạy trốn.

"Ui!" Moses kêu lên. Và sau đó, khi thấy mình được thả, ông ta nhặt một ít pho mát đã đánh rơi trên sàn phòng đựng thức ăn. Nhưng ông run lên vì sợ hãi.

Ông lắc mạnh đến nỗi không thể giữ thẳng bằng miếng pho mát ở chóp mũi. Nó rơi xuống ngay lập tức và ông nhanh chóng quay lại để lấy nó. Cô Mèo Kitty cũng quay lại với ông. Và trong khi cô ấy đang xoay mình, Chuột Moses rẽ hướng trở lại và nhảy ra sau thùng bột mì.

Cô lao về phía ông. Nhưng cái thùng được đặt cách gần bức tường đến nỗi chỉ có một khoảng trống nhỏ phía sau nó. Nó đủ rộng để Chuột Moses chui qua; nhưng nó hoàn toàn quá hẹp đối với Cô Mèo Kitty. Và Chuột Moses thì đang rình ở đó - nơi chỉ ngay ngoài tầm với của móng vuốt cô.

Cô chạy quanh thùng, chỉ để thấy rằng Moses đã bò trở lại qua khe hở và đang quan sát cô với đôi mắt nhỏ tròn xoe.

Cô Mèo Kitty gần như phát điên lên. Cô lại vội vã đi vòng quanh chiếc thùng và thấy rằng Chuột Moses lặt lại mảnh khóe của mình. Ông ta chỉ cần di chuyển chiều dài của cái đuôi, trong khi cô phải qua một vòng quanh chiếc thùng bột béo.

"Việc này sẽ chẳng có tác dụng," Cô Mèo Kitty nghĩ, đồng thời nhìn qua khe nứt chỗ Chuột Moses, trong khi dừng lại để lấy hơi. Và khi nhìn ông chằm chằm, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô. Có vẻ như ý tưởng đó hay đến nỗi Cô Mèo Kitty đã quyết định hành động ngay lập tức.

Vậy là, cô quay tròn và xuất phát lại, như thể để chạy vòng quanh thùng một lần nữa. Nhưng khi đi được nửa đường, cô rẽ hướng và vội vã quay trở lại.

Cô đã mong đợi điều này sẽ khiến ông Chuột Moses bất ngờ ở phía bên trái của vết nứt. Và trước sự ngạc nhiên của cô, ông ta không có ở đó. Ông đã biến mất khỏi tầm nhìn.

"Trời đất ơi!" Cô Mèo Kitty rên rỉ. "Chắc chắn ý tưởng của mình đã có gì đó không ổn."

Không. Chỉ đơn thuần là Chuột Moses cũng đã có một sáng kiến riêng.

"Mình chẳng muốn lẩn tránh ở đây suốt đêm chút nào," ông tự nhủ. "Lần sau khi Ả Lén Lút đi vòng quanh cái thùng, mình sẽ chạy lên thành thùng và phó mặc cho vận may vậy."

Đó chính xác là những gì ông ta đã làm. Khi đứng trên thùng, Chuột Moses nhảy lên kệ. Ông rón rén đi dọc theo kệ cho tới khi đặt chân đến cửa sổ phòng đựng thức ăn. Lúc ấy, bà Green đã để hé cửa sổ. Chuột Moses lao nhanh ra khỏi cửa, vừa nhảy, vừa ngã xuống đất. Ông ta biết cách về nhanh đến nơi ở của mình, thông qua một kẽ hở nào đó trên bức tường hầm.

Cô Mèo Kitty nhanh chóng nhận ra rằng cô lại để mất dấu Chuột Moses.

"Trời ơi!" Cô thở dài. "Tối nay thật xui xẻo làm sao! Phải nói đây là chuyến trở về đáng buồn đối với mình."

Trong khi đó Ông Chuột Moses đang tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ nhất. Bà Chuột làm ấm lên với ông. Và đó chính xác là những gì khiến ông thích thú.

Chương XXIII. Một bí mật

Cô Mèo Kitty đang cư xử theo cung cách kỳ lạ nhất. Cô vào bếp và quẩn quanh chân vợ của Nông dân Green, kêu meo meo và ngược nhìn bà Green như thể đang có điều đặc biệt muốn nói.

"Gì thế, Kitty?" Bà Green hỏi cô. "Con có đói không?"

Nhưng Cô Mèo Kitty nhanh chóng cho thấy là cô không đói, vì cô không chạm vào bất cứ thứ gì mà bà Green mang đến.

"Chà, dù thế nào đi nữa thì con cũng phải đi ra thôi," bà Green nói với cô. "Ta không thể đi một bước khi con đang ở ngay dưới chân ta."

Mặc dù chạy lon ton về phía cửa, nhưng Cô Mèo Kitty nhanh chóng cho thấy cô không có ý định rời khỏi bếp trừ khi bà chủ đi cùng. Cô trở lại và giật nhẹ tập dề của bà Green bằng móng vuốt, rồi lại chạy ra cửa và gọi bà Green.

Đối với Cô Mèo Kitty, dường như cô không thể nói rõ ràng hơn rằng cô muốn dẫn bà Green tới đâu đó. Thế nhưng bà Green vẫn chưa hiểu lắm.

"Biển đi!" bà kêu lớn, hơi sốt ruột. "Sáng nay ta có quá nhiều việc phải làm. Ta cho rằng con mới bắt được chuột và muốn cho ta xem. Con sẽ phải mang nó đến đây, vì hôm nay ta không có thời gian để lãng phí."

Cô Mèo Kitty cảm thấy hơi tổn thương. Cô ra ngoài, ngồi trên bậc cửa và nhìn người vợ của Nông dân Green. Thỉnh thoảng cô lại kêu meo một cách ai oán. Nhưng bà Green chẳng chú ý đến cô chút nào.

"Ôi trời!" Cô Mèo Kitty nói. "Bà Green sáng nay bận rộn hơn bao giờ hết."

Lão chó Spot già nua đã quan sát hành động của Cô Mèo Kitty. Và bây giờ, khi cô bắt đầu đi về phía nhà kho, lão rón rén đi cạnh cô, vẫy đuôi lên rằng lão có đôi lời thân thiện muốn nói với cô.

"Nếu bà Green không đi cùng thì tôi sẽ rất vui lòng được thế chỗ," lão đề nghị.
"Chỉ cần cô dẫn đường và tôi sẽ theo sau."

"Ông ư?" Cô Mèo Kitty thốt lên với vẻ khinh bỉ. "Ông không cần nghĩ rằng tôi sẽ đưa ông tới nơi tôi muốn bà Green đến đâu. Ông cũng không cần nghĩ là tôi sẽ cho ông thấy những gì tôi muốn bà ấy thấy."

"Hô!" lão Spot kêu lên. "Không biết là cô sẽ ngăn tôi đi theo cách nào đây."

"Tôi biết đó," Cô Mèo Kitty nói chắc nịch. "Nếu cứ cố gắng đuổi theo, tôi sẽ sớm khiến ông ước rằng ông nên tự lo chuyện của mình."

Có một cái nhìn trong mắt cô ấy mà lão Spot không hề thích. Nó làm lão nhớ lại cái lần lão dẫn Cô Mèo Kitty vào nhà kho, ngay sau khi cô đến trang trại. Lão nhớ rằng mũi mình vẫn còn dấu vết từ móng vuốt sắc nhọn của cô.

"Chà, chà!" lão nói. "Tôi chỉ đùa thôi. Dù sao thì tôi cũng quá bận rộn để làm phiền cô. Tôi có chút việc phải giải quyết trên đồng cỏ. Có một con chuột chũi đang cả gan gây chuyện trên đó."

Rồi lão lon ton chạy đi, cố tỏ ra quan trọng nhất có thể, để không ai nghĩ lão sợ Cô Mèo Kitty.

"Tốt!" Cô Mèo Kitty kêu lên khi nhìn lão tiến đi trên làn đường nhỏ.

"Mừng là lão ta đã tránh đường. Sẽ thật khó xử nếu phải chiến đấu với lão trong khi mình đang có những việc cần làm sắp tới."

Chương XXIV. Năm trong một giờ

"Được rồi, nếu như con không lại quấy rầy ta lần nữa!" Vợ của nông dân Green kêu lên.

Cô Mèo Kitty đến sau lưng và dụi vào bà, đồng thời cầu xin bà Green quay lại với tiếng kêu meo lịch sự nhất của cô.

Bà Green quay đầu nhìn qua vai.

"Ta nói này!" Bà kêu lớn. "Chắc hẳn đó là về cái điều mà con đang làm âm lên phải không?"

Cô Mèo Kitty nhẹ nhàng đặt một vật gì đó xuống sàn dưới chân bà chủ. Và cô rất hài lòng khi bà Green cúi xuống và nhặt vật nhỏ, mềm, bé tí đó — là một chú mèo con.

"Bà thấy sao?" Cô Mèo Kitty hỏi bà Green. Ít nhất, đó là điều mà bà Green hiểu cô muốn nói.

Dù sao đi nữa, Cô Mèo Kitty có vẻ rất vui mừng với những gì bà Green nói với cô. Và khi cảm thấy rằng đứa con của mình đã được an toàn, Cô Mèo Kitty chạy ra khỏi bếp và biến mất.

Một lúc sau, cô quay lại, ngậm một chú mèo con khác trong miệng. Bà Green cũng thích thú nhìn ngắm chú này như chú đầu tiên. Và một lần nữa Cô Mèo Kitty lại biến mất.

Cô ấy trở lại với một chú mèo con thứ ba; cô ấy quay lại với chú thứ tư.

"Ôi chà!" Vợ của nông dân Green nói với cô. "Giờ chúng ta có đủ mèo rồi - con có nghĩ vậy không?"

Bà Green nhanh chóng biết rằng Cô Mèo Kitty không có cùng quan điểm. Cô ấy đã đi một chuyến nữa qua sân tới nhà kho. Và cuối cùng, với vẻ vô cùng tự hào, cô đặt chú mèo con thứ năm xuống sàn bếp.

"Đây là tất cả, thưa bà Green," Cô Mèo Kitty nói. "Chúng xinh xắn đến mức tiếc là ta không có nhiều gấp đôi."

Nhưng bà Green ở ngoài nhà kho và không nghe thấy cô ấy. Rồi bà sớm đến cùng một cái giỏ.

"Đây là nơi Spot già nua từng ngủ khi còn là một chú chó con," bà Green nói với Cô Mèo Kitty. "Ta cho rằng con đã sẵn sàng sử dụng nó cho gia đình mình."

Cô Mèo Kitty không phản đối khi bà Green cẩn thận đặt năm chú mèo con cạnh nhau trên một chiếc khăn choàng cũ mà bà đã trải dưới đáy giỏ. Sau đó bà Green nhặt chiếc giỏ quý giá, cùng Cô Mèo Kitty theo sát, đặt nó xuống một góc nhà kho chứa củi.

"Đó!" bà Green nói. "Giờ chúng vừa khít và ấm áp. Và ta sẽ đặt sữa của con ngay cạnh giỏ, để con không phải rời khỏi gia đình khi uống sữa."

Cô Mèo Kitty canh giữ những chú mèo con.

Không lâu sau, lão chó Spot già nua thò chiếc mũi dài của mình qua ô cửa gỗ và nhìn thấy Cô Mèo Kitty đứng gần bên cái giỏ, đang liếm láp sữa. Lão ta sủa một tiếng khi nhìn thấy cô. Và trước sự ngạc nhiên của mình, cả Cô Mèo Kitty và vợ của Nông dân Green đều chạy đến chỗ lão ta.

Bà Green thủ sẵn một cây chổi trong tay và Cô Mèo Kitty thì giơ móng vuốt. Cả hai đều ra lệnh cho lão ta tránh xa nhà kho chứa củi. Spot sau đó lên vào nhà kho và trốn trong chuồng ngựa bên cạnh ngựa già Ebenezer.

"Ông sao vậy?" Ebenezer chậm rãi hỏi.

"Cái Cô Mèo Kitty xấu tính đó," Spot kêu lên. "Cô ta có một đàn mèo con đông đúc. Và cô ta cực kỳ nhạy cảm với bất cứ ai đến gần chúng. Mặc dù giữ chúng trong giỏ của tôi, nhưng cô ta thậm chí còn không cho tôi nhìn chúng... Tôi chỉ hy vọng," lão nói thêm, "chúng sẽ không lớn lên giống mẹ của mình."

Ông già Ebenezer nhìn xuống anh với vẻ hơi ngạc nhiên.

"Cô Mèo Kitty có vấn đề gì sao?" ông hỏi.

"Cô ta chẳng biết vui đùa gì cả," Spot nói. "Nếu đuổi theo, cô ta sẽ luôn cào ông nếu có thể."

Hiện giờ, đây là một trong những điều đầu tiên Cô Mèo Kitty dạy các con của mình. Cô cho rằng móng vuốt sinh ra để sử dụng — đặc biệt là khi đối đầu với lão chó Spot già nua.

Nhưng khi một chú mèo con thử vuốt bạn cặp của nó, Cô Mèo Kitty luôn ngăn lại một cách khôn ngoan. Cô ấy khuyên nhủ lũ trẻ rằng, trong những trường hợp như vậy thì không nên dùng móng vuốt — đặc biệt là đối với chính gia đình mình.

Và theo thời gian, những chú mèo con đã học được những kiến thức này một cách hoàn hảo.

— HẾT —